

בית נאמן

בבית הכנסת "אהבת התורה - איש מצליח"
רחוב הרב עוזאל 43 ב"ב.

בשעה 20:00

שיעורו השבועי של מרן ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז שליט"א

יום שני, י"ג בשבט התשע"ב

נושאי השיעור:

מהלכות תפלת העמידה

הולך סובב על דברי מרנא רבי יוסף חיים זיע"א בספרו בן איש חי (ש"א פרשת תולדות)

ניתן לשמוע
בשידור ישיר את
שיעורו של מרן שליט"א
בערוץ קול ברמה.
או בקו בית נאמן:
079-9270505

רגליו, ראשו, לבו, עיניו וידיו

א. [בן איש חי שנה ראשונה פרשת תולדות (סעיף ט):] **יכון רגליו בתפלת העמידה זו אצל זו כאילו הם רגל אחת.** זה כדי להדמות למלאכים שנאמר בהם (יחזקאל א' ד) **"ורגליהם רגל ישרה"**. היה צריך לומר "ורגליהם ישרות", למה נאמר רגל? אלא שרגליהם כמו רגל אחת. יש אנשים בגיל מבוגר שהם לא יכולים לעשות את זה. **אבא ע"ה** עד ימיו האחרונים (ואולי עד יומו האחרון) היה עומד בתפלתו כמו רגל אחת ממש. יש כאלה יכולים ויש שלא יכולים. **ויכוף ראשו מעט שיהיו עיניו למטה, ולא יכוף הרבה -** רק בודיד אדם מתכופף הרבה, אבל בתפלה יתכופף קצת - **ולבו יכוין למעלה לשמים.** ואם מתפלל בעל פה, **יעצום עיניו ויניח ידיו על לבו כפותים הימנית על השמאלית, והאגודלים יהיו לפנים.** יש בזה שני פירושים, מה שאני ראיתי בחוץ לארץ זה שמניחים את כל היד כולה על היד השניה, כלומר אגודל היד הימנית מתחת למרפק של השמאלית [ומדברי רבנו מנחם (פ"ה מהלכות תפלה ה"ד) שביאר מדוע הימנית על השמאלית (ולא ההיפך) "כדי שלא תהא הימנית חוצצת בין התפילין כדאמר (מנחות דף ל"ז ע"ב) שתהא שומה כנגד הלב" משמע כהמנהג בחו"ל. ואילו בכף החיים (סי' צ"ה ס"ק י"ב) בשם רבנו האר"י משמע שמניחים יד על יד, כף היד על כף היד והאגודלים יהיו כלפי פנים]. **ועומד כעבד לפני המלך באימה ופחד.**

העיניים בתפלה סגורות או פתוחות?

ב. ואמרנו בזוהר הקדוש (פרשת ואחחנן דף ר"ס ע"ב) **מי שפוקק עיניו בתפילה שלו מקדים עליו מלאך המות ואינו זוכה לראות אור שכינה בצאת נפשו בעת פטירתו.** יש מדרש שאומר (במדבר רבה פרשה י"ד אות כ"ב) **"לא יראני האדם וחי"** (שמות ל"ג כ'), אבל כשאדם מת הוא רואה את השכינה. אבל מי שפוקק את עיניו בתפלה, זה כביכול הוא רוצה להסתכל בשכינה. זה לא טוב. **ואם הוכרח לפתוח עיניו בשביל איזה סיבה הכרחית, ישתוק ויפתח עיניו, ומיד יסגור עיניו ויחזור לתפלתו.** ואף על פי שיותר טוב להתפלל בעיניים סגורות, מכל מקום אם יודע בעצמו שיש לו כוונה יותר כשמתפלל מתוך הסידור, יתפלל מתוך הספר. לפני שנים רבות ראיתי את **הרב עובדיה** (שיחיה) מתפלל, ואת התפלה הוא יודע אותה בעל פה, הוא יודע את כל התלמוד בעל פה, לא רק את כל התפילה... אבל בתפלת העמידה לוקח סידור ומתפלל ממנו. רק יזהר שלא יסתכל מחוץ לספר אפילו כל דהו. וגם יזהר כשעושה השתחויה לסגור עיניו, אפילו שהספר בידו. והתפלה של מיושב מפרשת העקידה עד תפילת העמידה, ודאי עדיף טפי מתוך הספר. בעמידה לפי הזוהר 1. שיעור זה נסגר ע"י מרן רבנו שליט"א ביום שני י"ג בשבט התשע"ב בין מנחה לערבית בבית הכנסת "אהבת התורה - איש מצליח". **המערכת.**

עדיף כשעיניו סגורות, ורק אם הוא מכויץ יותר מתוך הספר יקח סידור. אבל בכל התפלה כדאי שיהיה סידור בידו, כי אדם יכול לשכוח איפה הוא נמצא. **רבי יוסף משאש** מספר (שו"ת מים חיים ח"א סי' מ"א) על חכם אחד שבאמצע הפסוקים של יהי כבוד המשיך בפסוקים אחרים של התהלים, המשיך והמשיך עד שאמר: **הי, איפה אני? הייתי ביהי כבוד, לאיפה ברחת?!** לכן עדיף יותר להתפלל מתוך הספר בעבור הכוונה, **וגם שלא יבלע וישיט תיבות או אותיות.**

גם בתפלה מיושב ישב בדרך ארץ

ג. **וגם בתפלה של מיושב לא יסמוך לאחוריו כמו איזה 'גאונות', ולא לצדדים, ולא יפשוט רגליו, ולא יושב אותם אחד על השני.** כי זה לא דרך ארץ, אדם מרכיב רגליו אחד על השני? את זה עושים רק ראשי ממשלות שנים על עתיד כל האוכלוסיה שלהם. התמונה שלהם תמיד ככה, כל אחד הרגל שלו על השני כאילו אומר: כל המדינה בידי... ככה עשו גם במלחמת העולם השנייה, צ'רצ'יל וסטאלין וגיהנםם ובאר שחת כולם עושים ככה... אבל **בתפלה אתה צריך להיות אחרת, תשב באימה בכבוד! וגם בבית הכנסת לא יושבים רגל על רגל.**

להתפלל שמו"ע מיושב או שוכב על צידו

ד. [הלכה י':] **החולה אם אי אפשר לו להתפלל מעומד מותר להתפלל על ידי סמיכה - מותר לו להישען. ואם גם זה לא אפשר לו, יתפלל מיושב, ואפילו שוכב על צידו.** לפעמים יש חולים שאומרים להם: אתם צריכים לזוז, צריכים לקום, שיקומו בכח. לא, לפעמים אנשים מחמירים בלי דעת. היה אדמו"ר אחד שנפטר מזמן, היה לו פצע, ובכל יום ויום היה מקלף את הפצע בשביל שהתפילין יהיו על הבשר! לא עושים ככה. כתוב במפורש בשלחן ערוך שמי שיש לו איזו מכה, מותר לשים את התפילין על התחבושת קל וחומר שלא לקלף את הפצע. אדם יכול לקלף? **מה שההלכה אומרת תעשה, אל תוסיף עליה לא חומרות ולא קולות.** כתוב בפרשת וילך (דברים ל"א כ"ו) **"לקוח את ספר התורה הזה". לקוח** ראשי תיבות לא **קולות** ולא חומרות. חולה יתפלל אפילו שוכב על צידו, ו"ה יסעדנו על ערש דוי כל משכבו הפכת בחוליו" (תהלים מ"א ד), ה' יקבל את התפלה שלו, ויסעד אותו על ערש דוי². **אדם שאינו יכול להתפלל כמו שצריך, יתפלל גם בשכיבה.**

לא לסמוך עצמו

ה. [הלכה י"א:] **כל אדם שהוא בריא אסור לסמוך עצמו בתפילת עמידה לכותל או לדבר זה.** זה נאמר במזמור מ"א. כשעושים פדיון נפש לחולה, אחר כך קוראים את המזמור הזה. ומה זה אומר? שאפילו אם אדם הגיע לחום של ארבעים ואחת מעלות (מ"א) ה' יסעדנו על ערש דוי... ה' לא אוהב לאכול. בגמרא (יבמות דף ע"א ע"ב) כתוב **"אישתא נזתיה" - החום זון וסועד אותו.** לכן במזמור מ"א נאמר **"יסעדנו"**. למה הוא לא רוצה לאכול? כי הוא שבע מהחום, ובכל זאת יתפאר, **"הפכת בחוליו"**.

עיצוב גרפי: 050-2738858

נהנים מתורת מרן?

נעים להוראתו! ומתעשרים מהבטחתו!

ח"מ 9105 *
פרטים באתר 5

הדלקת נרות	מוצ"ש	ר"ת
16:44	17:57	י-ם:
17:00	17:59	ת"א:
16:48	17:57	חיפה:
17:01	17:59	ב"ש:

אחר. ושליח ציבור ושאר בני אדם שדרכם להתפלל לפני התיבה, ישימו לבבם בשעת העמידה שלא יהיו נסמכים בתיבה. כי כשאדם לא עומד על יד התיבה, אז הוא יודע "אני לא נסמך". אבל אם הוא עומד על יד התיבה הוא לא מרגיש. נדמה לו שהוא לא סומך, והוא לא אדעתיה". ואם הוא מוכרח מותר לסמוך.

תפיסת דברים בידו בשעת תפלת העמידה

ו. [הלכה יב:] כשמתפלל תפלת העמידה, לא תפוס בידו לא תפלין, ולא ספר סגור שאינו מתפלל בו, ולא שום דבר שאם יפול מידו יקשה עליו, כי לבו יהיה טרוד בעבורם. אולי יפלו המשקפיים, אולי יפלו הדברים, לכן אף על פי שכתוב בגמרא מסכת סוכה (דף מ"א ע"ב) "אבא הוה מצלי ביה". היה חכם מחכמי התלמוד שאמר כשאביו היה מתפלל מוסף של חג הסוכות, היה מתפלל ובידו הלולב והאתרוג ומתפלל בהם. (ויש כאלה שעושים את זה בתור חסידות, אבא ע"ה ניסה פעם לעשות את זה, וראה שאי אפשר). הוה מצלי ביה שמונה עשרה בתפילת מוסף של חג הסוכות מרוב חביבות של הלולב. מן הדין זה מותר, כי זה דבר של מצוה. אבל יש אדם שלא יכול להתפלל ככה, אתה כורע, והלולב יכול לקבל מכה, כורע ומסתכל, אתה לא מרוכז, תעזוב את הלולב. וכן נמי לא יתפלל במקום שיש דבר שמבטל כוונתו כמו קול דברים וכדו'. רבי יוסי פעם היה הולך בדרך, והגיע זמן תפלה ונכנס לחורבה והתפלל שם. בא אליהו אליהו ואמר לו: מה אתה עושה כאן? אמר לו: באתי להתפלל. אמר לו: למה לא התפללת בדרך? אמר לו: ירא הייתי שמה יפסיקוני עוברי דרכים. אמר לו: היה לך להתפלל תפילה קצרה. ולמדו משם שלוש דברים, הראשון שלא מתפללים בחורבה, ושברך אפשר להתפלל, ובתנאי שתהיה תפלה קצרה. (ברכות דף ג' ע"א). אבל אם אדם מוצא פינה שקטה ורגועה, אין דבר טוב מזה, להתפלל ולהתרכז בתפלה.

בתפלה יבקש רק דבר אחד, וכל תפלה יכול לשנות בקשה

ז. בספר מקור נאמן (ח"ס פ"ח) כתבתי שאדם שיש לו כמה בקשות לא יזרים את כולם, אלא יבקש אחת אחת. ויש לו מקור לזה מהגמרא הגמרא בתענית (דף ח' ע"ב) שאומרת שפעם היה כפנא ומומא - היה ב"מ דבר והיה גם רעב. אמרו על מה נתפלל? מן הסתם על המגפה. אמרו: לא, נתפלל על הרעב והבצורת. "דכי יהיב רחמנא שובעא לחיי הוא דיהיב" - הקב"ה לא יתן אוכל שאנשים לא אוכלים אותו, וממילא הרווחת שני דברים. למה לא נתפלל על שני הדברים ביחד? גם על זה וגם על זה? עונה הגמרא שכתוב בעזרא (ח' כ"ג) "וצומוה ונבקשה מאלקינו על זאת" - מכלל דאיכא אחריות, משמע שיש עוד דבר, ולא התפלל רק על דבר אחד. כשאתה מבקש שתי בקשות, אתה בעצמך לא יודע איזו בקשה אתה מרוכז בה. עוד בקשה ועוד בקשה, לא ככה, אלא תבקש בקשה אחת. אדם שיש לו כמה ילדים לחתן, תתפלל על הראשון. התחתן הראשון, תבקש על השני, אחר כך על השלישי. אז מישוהו אמר לי: מנין לך הדבר הזה, אולי הגמרא דיברה רק בציבור? אבל מצאתי ככה גם בברכי יוסף (סימן ק"ט אות ד') שכתב כשאדם יתפלל בשמע קולנו, יזכיר בקשה כללית לציבור, "כגון זרע אנשים". מה זה זרע אנשים? אדם רוצה ילדים - יגיד: "זרע אנשים". לא יתפלל: "תתן לי ילד שנעשה לו בר מצוה, ויזכה לחופה, וישייה תלמידי חכם גדול, וישייה גאון אדיר" ... די, מספיק עם השטויות שלך. מה אתה רוצה? ילד? קח ילד. לכן אדם לא יאריך. כתוב (קהלת ה' א') "על כן יהיו דבריך מעטים".

ח. כשנולד שמואל, חנה הנביאה אמרה: "ונראה את פני ה', וישב שם עד עולם" (ש"א א' כ"ב). והירושלמי אומר (ברכות פ"ד ה"א) שעל ידי שהרבתה בתפלה, קצרה חייו של שמואל. למה? שמואל היה בו שומע כמאשר גמלתו, וכשהיא אמרה "עד עולם", יש עולם שפירשו חכמים שנה, כמו שנמצא בעבד עברי שנרצע (שמות י"א ב') "ועבדו לעולם" - עולמו של יובל. וכמה חי שמואל הנביא? חמישים ושנים. הייתה צריכה לומר "וישב שם עד שירצה ה'", וזה יכול להיות גם מאה שנה, אל תגיד "עד עולם". לפעמים לא כדאי להרבות. בפרט אלה שמרבים ואומרים שיבשו. יש נוסח בברכת חונן הדעת "דעה בינה והשכל", החליפו אותו ואמרו "חכמה בינה ודעת". ויש כאלו שקוראים: "חכמה בינה ודעת, דעה ובינה והשכל". אחר כך מגיעים לרפאנו, ואומרים שם: "והעלה ארוכה ומרפא לכל תחלוטיו ולכל מכאוביו ולכל מכותיו, רפואה שלמה לכל מכותינו", מה אתה אומר "רפואה שלמה לכל מכותינו"? כבר אמרת "ארוכה ומרפא" [וכו'], זה לא רפואה שלמה? זה לא אותו דבר? אמר להם חכם אחד: על זה נאמר "יוסיף דעת יוסף מכאוב" (קהלת א' ח'). ... בברכת הדעת הוספת דברים, חזרת וכפלת, אז גם כשהוא מגיע למכאובים הוא אומר "מכאובינו ומכותינו, רפואה שלמה לכל מכותינו". לא אמרת שחכמה? כבר? לכן אדם צריך להיזהר שלא יאריך יותר מדאי, אלא להתרכז בתפלה שלו. ויש מחמירים שלא להתפלל בבתי עניים אם הם רפויים³. אם המשקפיים רפויים ועומדים ליפול, אז הוא טרוד אולי יפלו ואולי ישברו, לכן לא יתפלל בהם, תתפלל בעל פה.

אני מתפלל לדעת זה התינוק

ט. [הלכה יג:] המתפלל מתוך סידור, ונפל מידו, ואינו יכול לכוון בלעדיו. בפרט אם יש בו איזה כוונת מיוחדת, יש כאלה מכוונים בניקוד, פה קמץ, פה קמץ פתח וכדו'. הכי טוב לא לכוין בדברים כאלה, אמר רבי דוד יוסף שאבא שלו (שיהיה בריא) רצה להדפיס סידור בלי כל השילובים והכוונות. אמרו לו: אבא, אם תדפיס ככה, אף אחד לא יקנה את הספר... בלי לא יקנה. אז הוא אמר: טוב, בסדר, שידיפו. אבל אם נפל הספר ואינו זוכר איזו ספירה עכשיו, תתפלל בפשטות. הריב"ש כותב (בסימן קנ"ז) על חכם גדול בדורו שהיה

3. פעם אמרו בתי עניים, המלה "משקפיים" זו מלה חדשה, המציא אותה יהודי אחד ירא שמים שהלך בשווא. לפני שבועי שבועיים סיפרו שהיה מישוהו שאמר משהו באוטובוס, ונתנו לו אחר כך השוטרים מכות: למה אמרת 'שיקצה'? טוב, הוא אמר 'שיקצה', מה קרה? וגזרו עליו בית המדרש. מה ה"נפלא" שלנו שלא יסע באוטובוס כל החיים שלו, עד שיבוא משיח ויעשה לו אוטובוס חנם... מה לעשות? ככה העולם שלנו, עולם משונה. אז הוא אמר: "לקחו לי בתי עניים, שברו לי בתי עניים"... ממתי אומרים בתי עניים? היום אומרים משקפיים. ומשקפיים זו המצאה, פעם היו אומרים "בתי עניים", "בתי דיים". "בתי דיים" זה כפפות, למה נקראו כפפות? מסבא בעלמא, כי הם נכפפים, לומר "בתי דיים" זה יותר טוב, אבל לא רוצים לומר מלה ארוכה...

דברי התורה בעלון יהיו לרפואת מרת שולמית ברכה טובה תחיל בת הרבנית אסתר (חיה) לויזה ע"ה.

בקי בכל ספרי הקבלה, רבי שמשון מקינן מחבר ספר כריתות (זה ספר שיש בו את כל כללי התלמוד, ספר חשוב ויקר מאד, קצר וקולע) שאמר: "אחרי שלמדתי את כל הקבלה, אני מתפלל לדעת זה התינוק". כמו שהתינוק שמבקש מאמו הוא מבקש בפשטות, לא יודע חכמות. אם הוא אומר: אמא, תעזרי לי בשיעורים! למי הוא פונה? לחכמה שלה. אם הוא אומר: אמא, זה נתן לי מכות. הוא פונה למדת הגבורה שלה. אם הוא אומר: אמא, תתני לי אוכל. הוא פונה למידת החסד שלה. אבל הוא יודע את כל זה? לא, אמא זה הכל. "לא גבה לבי ולא רמו עיני, ולא הלכתי בגדולות ובנפלאות ממני, אם לא בשויתי ודוממתי נפשי כגמול עלי אמו, כגמול עלי נפשי" (תהלים קל"א א-ב). תתפלל בפשטות ובתמימות כאדם שמבקש טובה, מבקש ומתחנן, והתפללות האלה שהם בתמימות, מתקבלות הרבה יותר מכל התפללות של אלה שעושים רעש מעצמם על לא דבר. אדם פשוט עושה את עצמו איש אלקים. זה שקרים! תתפלל פשוט.

לחם הפנים בהיכל בית הכנסת

י. יש סיפורים רבים מאד, גם בימי האר"י גם בימי הבעל שם טוב, על יהודי שמתפלל בתמימות והתפלה שלו נשמעת. היה יהודי אחד שהיה מגרושי ספרד, הוא ברח מהאנקויזיציה ולא ידע שום דבר. יום אחד שמע את הדרשן (הוא היה בא בכל שבת ושומע דרשה) שאומר שבבית המקדש היה לחם הפנים, והוא היה כל כך טעים וכל כך נפלא, והיו עושים אותו ככה, והביאו אותו לבית המקדש. הסביר והסביר והסביר. והוא חשב לעצמו: למה היום לא עושים לחם הפנים? בא לישתו ואמר לה: כנראה הציבור היום לא יודעים את המצוה הגדולה הזאת, אבל אני שמעתי מהדרשן הכל. בוא נעשה לחם הפנים לבית המקדש. בית הכנסת זה בית המקדש, ככה הוא הבין. אז אשתו הייתה עושה לחם הפנים לכבוד שמים, והוא מביא את זה בשקט לבית הכנסת להיכל והיה אומר: רבנו העולמים, אני מביא לך לחם הפנים, כמו שהביאו אבותינו בבית המקדש. נא בבקשה, תקח את לחם הפנים, הוא כל כך טעים, יש בו ריח כל כך טוב... תקח אותו. השמש שומע את זה ואומר: המגלון הזה, מה הוא מדבר? אחרי שגמר להתפלל היהודי הזה והלך. השמש לקח את זה הביתה, ואכלו ולא היה ולא אשתו, עשו מזה סעודת שבת, משהו נפלא. למחרת בא האיש לבית הכנסת, קנה פותח ההיכל, פתח את ההיכל והוא רואה שאין לחם. אז כביכול ה' אכל את זה.

לחם זה עשה נח"ר כאלו הוא לחם הפנים בבית המקדש

יא. כל יום ששי הוא עשה ככה, והנה יום ששי אחד הרב הכין את הדרשה של מחר, והוא יושב בפניה, והנה הוא שומע אותו מדבר שטויות. אמר לו: תגיד לי, מה אתה מדבר? למי אתה מכין את זה? אתה חושב שהקב"ה אוכל לחם שלך? אמר לו: הנה עובדה שכל יום ששי אני מביא לחם, ולמחרת נעלם הכל, אז כנראה המלאכים מביאים לו למעלה והוא אוכל את זה. קרא הרב לשמש ואמר לו: תגיד את האמת מה קרה כאן. אמר לו: מה אני אעשה לו? הוא אמר ככה, וזה לחם כל כך טעים - טעם ממנו ותראה כמה הוא טוב... - אז אני אכלתי אותו. אמר הרב ליהודי הזה: תיזהר, אתה משוגע? אין לי לא גוף ולא דמות הגוף! אל תעשה דבר כזה. אמר היהודי לרב: טוב, טוב, סליחה, לא ידעתי. כתוב בהמשך הסיפור שהרב האר"י אמר לרב הזה, שכל זמן שהוא היה מביא את הלחם הזה, היה נחת רוח למעלה כאילו מביאים לחם הפנים בבית המקדש! הוא עשה את זה בתום לב, אל תצער אותו, תאמר לו בנחת, מה אתה כועס עליו? נכון שהוא לא ידע שאין לו גוף, אבל הוא עשה בתמימות. (ויש אומרים אפילו שאותו רב נענש על הדבר הזה, הכי טוב להתפלל בתמימות בלי שום כוונות של הקבלה, הכוונות בשביל הגדולים, אנתו לא גדולים, נתפלל בתמימות. ומי שמתפלל בתמימות, יכול לעשות מופתים לא פחות מכל גדולי האדמו"רים. תפלה פשוטה. "ותגזר אומר ויקם לך" (איוב כ"ב, כ"ח). כשישמעאל התפלל ובכה נאמר "כי שמע אלקים אל קול הנער" (בראשית כ"א, י"ז). וכי הוא עשה כוונות? הוא לא עשה כוונות, הוא לא היה בסדר, הוא היה "מצחק" (שם ט'). ונאמר: "כי שמע אלקים אל קול הנער באשר הוא שם". לכן אם אדם מתפלל עם סידור ולא יכול לכוין בלעדיו, יכול להגביה אותו, אבל לא באמצע הברכה, אלא כשיגמור את הברכה.

הטרדות בתפלה

יב. אם עקץ אותו פרעושו או כינה, ולא יכול לסבול, ימשמש בבגדיו להסירם, אבל לא יסירם בידו. ימשמש עד שילכו, לא יוצאים בידו. ואם יש תינוק מטרידו, מבלבל את המוח, או רדיו וכדו', או בני אדם מדברים, מותר לעשות תנועה בפיו בלי דיבור "אהה", כדי שייבנו, יבוא איזה גדול ויקח את התינוק לחדר השני.

להתפלל מול מראה

יג. [הלכה יד:] אסור להתפלל מול מראה אפילו עיניו סגורות, דמחזי כמשתחוה לבבואה שלו. כשאדם רואה את התמונה שלו, זה כאילו הוא משתחוה לבבואה הזאת. היו כאלה פעם שהיו כורעים על ברכיהם בזמן געון. אמר געון: כמה אני אקח אתי? והיו אתו שלושים ושנים אלף. אמר לו הקב"ה: לא, "רב העם אנכי", אחר כך יגידו: "ידי הושיעה לי" (שופטים ד, ב). אז געון שלח אותם הביתה, אמר להם: כל מי שמפחד שילך. הלכו עשרים ושנים אלף, ונשארו עשרת אלפים. אמר לו הקב"ה: גם זה רב, עשרת אלפים גבורים זה כמו מאות אלפים. תביא אותם למים, כל אשר יכרע על ברכיו לשתות זה לא בסדר, שים אותו בצד. ומי שילקק - יקח מים וילקק - זה בסדר. נשארו שלוש מאות מלקקים, ותשעת אלפים ושבע מאות כולם כורעים! ואותו געון שלח. המפרשים כתבו (עיין מלבי"ם) למה הם פסולים? מה קרה? אלא היו כאלה שהם רואים את התמונה שלהם במים, והם כורעים לתמונה, התמונה הזאת "בצלמנו כדמותנו" (בראשית א', כ"ו)... כורעים לעצמם. לכן אמר לי תיקח רק את המלקקים "בשלש מאות האיש המלקקים אושיע אתכם" (שופטים שם).

4. המלה פרעוש זה ברגות בערבית (עיין בש"ע או"ח סי' שט"ז ס"ט), הפה"ה זה ב"ת כי לערבים אין להם פ"ה, "פה להם ולא ידברו" (תהלים קט"ו, ה'). ועיין עם נקודה למעלה בערבית זה גימ' "ושי"ן זה ש"ן, ברגות זה לא בת"ו דגושה, אלא בת"ו רפויה. לכן פרעוש בערבית נקרא ברגות. זה ידוע בהברות הזה, יש אחד ששמו 'מוחמד ברגות', הוא כמו פרעוש... יחם שמו.

הסעות להילולת הענק

מכל רחבי הארץ לפרטים *
באר שבע 0537450613
אלעד 052-7140892 050-4103607 בני ברק
צפת 050-412655 אשדוד 0527687303
ירושלים 0542019935 נתיבות 0548484512

130,000

אתה מתפלל לרב? הרי הרב הזה נמצא למעלה למעלה ליד התקרה, ומן הצדדין מותר. אבל הרב אמר שבירושלים מאד החמירו בדבר הזה. יש שתי תשובות של מרן באבבת רוכל, אחת מתירה (ס"ט) ואחת אוסרת (ס"ח), והם נטו כדעת האוסרים. פעם הרב היה בשיבת רשב"י לפני ארבעים שנה, ויש שם תמונה של עקידת יצחק. (מישהו צייר את זה, עשה תמונה מאד יפה). והרב אמר: גם את התמונות האלה תורידו אותם. אמרו: איך נוריד אותם? חבל על התמונות היפות האלה. אמר הרב: יבוא אחד שמבין קצת בציור, ובאמצע עמידה יתחיל לעשות השגות... התמונה הזאת לא טובה, לא ככה תופסים את הסכין, "ויקח את המאכלת" (בראשית כ"ב), לא ככה יצחק אבינו נראה, הוא מבוגר מדאי... לכן תורידו את כל הדברים האלה. איני יודע אם שמעו לו או לא שמעו, אבל יש מקפידים בדבר הזה. **רבי חויתה** ע"ה נשאל על זה בתשובה הראשונה בשמחת כהן על תמונות רבנים בבית הכנסת, והוא אמר שאם הם מהצדדים ולא ממול, מותר להתחילה. והאשכנזים עושים כל מיני תמונות, תמונה של אריה מעל ארון קודש וכדו'. ויש מכתב על זה מהרב עובדיה (בספר כרם דל עמ' קפ"ט), ויש הוא מתבדח ואומר: מי שנכנס לבית כנסת של אשכנזים, דומה כאילו נכנס לחנות של תרנח... מפני שיש שם כל מיני בעלי חיים. אנחנו לא עושים לא תרנח ולא פרח, נהיה בתמימות. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

פסוק ז', וכך היה. מי שיקרא את הסיפור של גדעון, זה משהו מפליא. אז המתפללים מול המראה, זה נראה שהוא משתחוה לתמונה שלו. יש את מהרש"ם - **רבי שלום מרדכי בראון** שהיה חכם גדול ובקי עצום, משהו מיוחד, והוא כתב (דעת תורה י"ד ס"י י"א) שאין בזה כלום. למה? כי מה יאמרו, שאני משתחוה למראה? גם היא משתחוה אלי! במים אתה לא רואה שהתמונה משתחוה אליך בחזרה, אבל כשאתה מסתכל על המראה ואתה משתחוה, אין חשש, מה שהוא משתחוה לתמונה גם התמונה משתחוה אליו בחזרה. זו חריפות, אבל מן הדין כמו שאמרנו. ויש הוכחה מהגמרא בעבודה זרה (דף מ"ז ע"א) לא כמו דעת מהרש"ם (עיין בספר יברך ישראל בע"ז שם). **לכן אסור להתפלל מול המראה.** (וגם אם יש זכוכית ויש שם השתקפות קטנה, שיתרחק).

תמונות וציורים בקירות ביהכנ"ס

יד. ואם יש תמונות בכותל או בגדים פרושים כנגדו, אם הן בולטות אסור להתפלל כנגדן, אפילו עיני סגורות. ואם אין בולטות, מותר להתפלל כנגדן בעיני סגורות. **והרב עובדיה** (שיחיה) מחמיר שלא לשים שום תמונה בבית הכנסת (עיין בשו"ת יחיד ח"ג סי' ס"ב ויח"ד סי' כ"ד), על פי הדין רק מול המתפלל אסור, וגם בזה אמרו שאם יש תמונה של רבנים אין חשש, וכי

השבוע השיעור נמסר ע"י הגאון הגדול רבי אליהו בנימין מאדאד שליט"א מרבני הישיבה ראש בית ההוראה "מים טהורים"

ג. ויש הרבה סיפורים כאלה. שבוע שעבר שמעתי סיפור שחכם אחד סיפר (מישהו שמע ממנו וסיפר לי) שאחותו כשהייתה בגיל תשע עברה תאונה קשה. הייתה באוטו של מישהו ועברה תאונה, והיא נפגעה לא אליכם בראש, ושכבה במשך שנתיים וחצי מורדמת ומונשמת! ילדה בגיל תשע עשר מורדמת ומונשמת שנתיים וחצי. לרופאים כמובן לא היה מה לעשות, הם הרימו ידיים. ואז אמרו לאביה: "תלך לבבא סאלי". הוא נכנס לצדיק ואמר לו: כך וכך המצב. הצדיק אמר לו: תיקח ערך ותן לה לשתות. הוא אמר: אולי הרב לא הבין אותי, היא מורדמת ומונשמת עם מכשירים לא אליכם, איך יתן לה ערך לשתות? אבל הרב אמר לו: "תן לה לשתות ערך". טוב, אותו אחד הלך אליה, היא הייתה בבית חולים סורוקה, אבל מה הוא יעשה? יתן ככה ליד הרופאים, הם יזרקו אותו... אז הוא חיכה למצוא זמן מסוים שהרופאים לא נמצאים, חיכה וחיכה, והנה לילה אחד בשלש לפנות בוקר, האחות שם אמרה לו: תשמע, אני צריכה ללכת, אני עייפה רוצה לשתות משהו, לנוח קצת, תשגיח פה, אם יהיה משהו תקרא לי דחוף. אמר לה: טוב מאד... היא הלכה, הוא הוציא לה את מכשיר ההנשמה ושפך לילדה ערך, ובקבוק ערק בזמנו הפיה שלו הייתה גדולה מאד, הוא שפך, ונשפך ממנו על כל הבגדים, הוא אמר: עכשיו מה יעשה? יבואו ויריחו ערך, ישאלו: מי שם פה ערך? אבל היו כמה טיפות שנכנסו לפה של אותה ילדה. **לא עברו כמה דקות, והנה היא התחילה להזיז את הידים ואת הרגלים! אחרי כמה זמן פתחה עינים ואמרה לו: "אבא!".** לאחר מכן לאט לאט השתקמה ברוך ה', והוא אמר שהיום היא נשואה לאברהם, ויש לה ילדים ונכדים ישתבח שמו. וזה בזכות ברכה של צדיק.

ד. **פלא פלאים איך יהודי הגיע לדרגות גדולות מאד, כל המשפחה כולה היו קדושים וטהורים, שמרו על עצמם בקדושה ובטהרה, וזכו להגיע למדרגות רבות מאד.** כידוע בזמן ההילולא של בבא סאלי באים אלפים לציון שלו, ולפני שנה המחבלים הרשעים מעזה כיונו ארבעים טילים כנגד הציון, כדי שחם ושולם... הם ידעו שיהיו שם הרבה אנשים, וחם ושולם רצו לעשות זמזם. אבל הקב"ה ישתבח שמו הפך עצתם וקלקל מחשבותם, מצאו וביטלו פה, הכל. וזה היה ארבעים שנה לפטירת בבא סאלי, עכשיו אנחנו ארבעים ואחת שנה לפטירתו. "גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם" (חולין דף ז' ע"ב). כמדומה שמורנו הרב הגאון רבי משה לוי זצ"ל היה אומר ללכת לציון של בבא סאלי, לקרוא שם את כל התהלים, לבקש בקשה שאדם רוצה ותתקבל ברצון. [דרך אגב, מוה"ר זצ"ל נולד בד' שבט (תשכ"א), יום פטירת הבבא סאלי (תשד"מ) זיע"א]. גם הצדיק זכותו גדולה מאד, ובדאי מעלתו למעלה למעלה, כל שנה הוא עולה ועוד עולה, מתקרב יותר למעלה לכסא הכבוד. וגם כשאדם קורא תהלים זה דבר גדול. ידוע מה שאמרנו בשם הבעל שם טוב הקדוש על הפסוק (תהלים ק"ו ב) "מי ימלא גבורות ה', ישמע כל תהלתו", מי שרוצה למולל - לפרר - גבורות ה', יש גבורות, יש דינים, יש צרות, יש בעיות, ואדם רוצה לפורר אותם ולבטל אותם, מה יעשה? "ישמע כל תהלתו" - יקרא את כל התהלים. ומי שקורא אותו, ישתדל לקרוא בלי להפסיק.

6. **ספר תהלים זה ספר נפלא מאד.** חיבר אותו דוד המלך ע"ה לפי רוח הקדש. כתב רבנו בן איש חי באחת התשובות (שו"ת רב פעלים ח"ד סוד ישרים סי' ז') שדוד המלך בכל הנביאים כתוב בלי

שנתבשר בשורות טובות

א. חזק וברוך לר' **כפיר פרטוש** ה"ר על הפיוט "יודו לך רעיוני" של **הבבא סאלי** ע"ה, שבוע טוב ומבורך לכם ולנו ולכלל ישראל. הפואה שלמת ובריאיות איתנה לרב, שה' יאריך ימיו בטוב ושנותיו בנעימים. "עוד ינובון בשיבה דשנים ורעננים יהיו" (תהלים צ"ב ט"ו). נכנסנו בסיעתא דשמיא לחודש שבט - **שנתבשר בשורות טובות**, לנו ולכלל ישראל, גאולת הכלל והפרט. אנחנו זקוקים להרבה ישועות. וכמו שקראנו בפרשת השבוע שבועה עולם גאל את אבותינו ממצרים אחרי שהיו שם מאתים ועשר שנים, ועבדו שם במשך מאה ושש עשרה שנים. אחרי הפטירה של לוי שהוא היה אחרון השבטים שנפטר, התחיל השעבוד של אבותינו. (עיין בפרש"י שמות ו' ט"ז, ובדברי הרא"ם והמפרשים שם). ובעבודת פרך עבדו שמונים ושש שנה כידוע. (עיין בשו"ת שרפה פ"ב אות כ"ב, ופסיקתא רבתי ט"ו י"א). אבל בסופו של דבר בורא עולם קיים את הבטחתו ישתבח שמו לעד, וכמו שאמר לאברהם אבינו: "כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם, ועבדם וענו אותם ארבע מאות שנה. ואחרי כן יצאו ברכוש גדול" (בראשית ט"ו יג-יז). "קץ שם לחושך" (איוב כ"ח ג). וכמו שגאל את אבותינו, ככה יגאל אותנו גם כן בקרבו. ויקויים בנפלא מפרקא שכתוב (מכילתא ד' ט"ו): "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו בנפלאות". אמן כן יהי רצון.

סידנא בבא סאלי זיע"א

ב. הלילה ההילולא של **רבנו ישראל אבוחצירא, סידנא בבא סאלי** ע"ה, זכר צדיק וקדוש **לברכה**. עכשיו שרו את השיר שלו "יודו לך רעיוני", שהוא שיר מאד נפלא, מלא קירבה לה' יתברך, שיר כיסופים לגאולה. וידוע כמה סיפורים יש על בבא סאלי, סיפורים גדולים ועצומים שקשה לנו להבין איך בר אנש - אדם שחי בדורנו ואנשים הכירו אותו והיו אצלו - הגיע לרמות גדולות מאד שרוח הקדש הייתה אצלו דבר כביכול בגלוי - דבר שבשגרה. סיפר לי היום יהודי מבוגר מהשכונה כאן שיהיה בראי, שלפני חמשים שנים שנה כשהוא היה צעיר, הוא היה בצבא ושירת קרוב לנתיבות, ואמר לו: תשמע, בבא סאלי נמצא פה בנתיבות, תלך לבקש ממנו ברכה. והוא הלך לרב, והוא מספר: באתי לרב, הדלת היתה סגורה, הוא חיכה בחוץ, ופתאום יוצאת הרבנית ואומרת לו: אתה כהן? והוא אומר: כן אני כהן. והיא אמרה לו: הרב אמר לי שיש כהן בחוץ מאחורי הדלת, תכניסי אותו! מאיפה הרב יודע שיש שם מישהו ושהוא כהן מאחורי הדלת? אנחנו לא רואים רק בתוך ארבע אמות, והוא היה מאחורי הדלת והרב אמר: הוא כהן, תכניסי אותו. (ונתן לו לאכול שקדים, אמר לו: תברך וענה אחריי אמן). תראה איזה רוח הקדש!

5. דרך אגב, אמרתי לאותו חכם שהוא כהן פרסי. ויש כאלה שמפקפקים בכהונה של הפרסים אם היא כהונה, ואומרים שאצל הפרסים הרבה פעמים הכהן לא ממש כהן. ראיתי תשובה בזמנו של הגאון הראשון לציון רבי אליהו בקשי דורון ע"ה (שו"ת בנין אב ח"ד סי' ח') שהוא חקר ואמר שהכהונה שלהם כהונה, יתכן שהיו מעט שאינם כהנים, כמו בכל מקום שיוכל להיות שהתערבבו והם לא ממש כהנים, אבל רובם כהנים. הוא אמר לי שהם כהנים מיוחסים לירמיה הנביא שהיה כהן כמו שנאמר (ירמיה א' א): "מן הכהנים אשר בענתות". [והנה הבבא סאלי הרגיש שהוא כהן, אם כן זו כהונה אמיתית].

בזמנו שמעתי ככה גם ממורנו הרב רבי ינון חורי ע"ה, לקראו את כל ספר התהלים ואחר כך לבקש בקשה. ופברט כשהוא אומר את זה בציון של הבבא סאלי, הבקשה התקבל. **יהי רצון שיזכותו הגדולה עמוד לכת ולנו ולכלל ישראל אמן.**

מורנו הרב מרן רבי רחמים חי חויתא הכהן זצ"ל

ה. שבת הבאה זה י' בשבט, זה ההילולא של מרן רב רבנן אבי הישיבה הגאון הגדול **רבי רחמים חי חויתא הכהן** ע"ה שעל שמו נקראת הישיבה "כסא רחמים". הוא נפטר בשנת תשי"ט, ובזמנו בפטירתו מרן הגאון איש מצליח כינה אותו (אשכנזיה דרבי דרוש א') "איש האשכולות", הוא כלל הכל, היה בקי בכל התורה כולה, דבר מופלא מאד. אפילו שרוב ימיו היו ביסורים קשים, מי יסתכל בהקדמותיו לספרים שלו, יראה דבר פלא איך הוא עובר מצרה לצרה לא אליכם, ובכל זאת למד את התורה בשקידה והגיע למדרגות גדולות. היה כותב תשובות, ואומר: אני בלי ספרים, ומציין לפוסקים עם סימנים בעל פה! ספר פלוני, ספר אלמוני, וספר אלמוני. וכולם היו משרים לפתחו. מרן הרב עובדיה אמר שכל החכמים שהתכתבו עם הרב, הרב היה צודק בכל התשובות שהוא כתב! כמובן פירושו ברוב הפעמים, הרב עצמו נפעמים חלק עליו בכמה דברים, הכוונה באופן כללי. אבל מכל מקום ראש השנה שאנחנו מכירים. אנחנו יודעים שיום ראש השנה שלנו - א' בתשרי, שנים - בכל זאת הגיע לדרגות גדולות מאד. והוא כתב בצוואתו בזמנו לתלמידיו⁷ שכל שנה בשבוע של האזכרה שלו, במוצאי שבת שלפני האזכרה, יקראו פרק יש מעליו. זה פרק ז' של מקוואות ידוע שהוא טוב לעילוי נשמה ונוהגים לקרוא אותו. כל אדם שנפטר לו משהו לא אליכם, מצוה שיקרא אותו במשך השנה, או כל שנה באזכרה באותו שבוע. והרב ביקש לקרא אותו באותו שבוע, וזה מוצאי השבת הזה, מי שיכול לקרוא את זה, זו מצוה, וביקש בקשה ביזכות הרב. גם הרב וכוונתו גדולה, ויש עליו גם הרבה סיפורים, **יהי רצון שיזכותו תגן עליכם ועליו ועל כלל ישראל אמן.**

ראש השנה לאילנות

ו. אנחנו נכנסים עוד מעט בסייעתא דשמיא לט"ו בשבט. בשבוע הבא ביום חמישי זה ט"ו בשבט, ואמרו רבותינו (ר"ה דף כ"ג ע"א) שט"ו בשבט זה ראש השנה לאילנות. אין הכוונה שזה כמו ראש השנה שאנחנו מכירים. אנחנו יודעים שיום ראש השנה שלנו - א' בתשרי, זה יום של תפלות ובקשת רחמים, כי באותו יום כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון, כולם נידונים ביום הזה. אבל כאן אין הכוונה ראש השנה לאילנות שהאילנות נידונים מה יהיה אתם, כי אמרו חכמים במשנה בראש השנה (דף ט"ז ע"א): "בעצרת על פירות האילן". דייגין בחג השבועות ה' דן את פירות האילן מה יהיה אתם, לא בט"ו בשבט. אז מה יש בט"ו בשבט? ראש השנה לאילנות פירושו לעניין מעשרות. התורה אומרת (עשר תעשר את כל תבואת זרעך היוצאת השנה שנה שנה"ה) (דברים י"ד כ"ב). ומכאן למדו חכמים שאסור לעשר מפירות שנה זו על פירות שנה הקודמת. אם יש לך פירות של שתי שנים שונות, אי אפשר לעשר מפירות שנה זו על שנה זו. כל אחד המעשר שלו בפני עצמו. ומתי נקבע ראש השנה? ממתי הפירות האלה שייכים לשנה הזאת ואלה שייכים לשנה הבאה? ט"ו בשבט זה הזמן שקובע. ולמה דוקא ט"ו בשבט? הגמרא אומרת (ר"ה דף י"ד ע"א) שעד ט"ו בשבט יצאו רוב גשמי שנה. כלומר, רוב הגשמים שצריכים לרדת, ירדו עד ט"ו בשבט.

למה הגשמים נעצרים?

ז. לצערנו, השנה הזאת לא ירדו לנו הרבה גשמים. הרב שיחיה הוציא מכתב שמצוה להתפלל על הגשמים, וצריכים להתפלל. צריכים לדעת שהגשמים נעצרים בגלל העוונות שלנו. זה דבר שמוכיח באופן ברור שהעולם הוא לא טבעי ושלום כמו שאומרים הכופרים. כל הדברים אתה יכול לומר "זה טבע", אף על פי שגם הטבע מי עשה אותו? בורא עולם! **הטבע, גמטריא ואלקים** כמו שכתבו הקדמונים. אבל הכופרים אומרים "ככה הטבע", ויש זורחת במזרח, שוקעת במערב, ככה זה הטבע. **אבל בגשמים אין להם שום תשובה.** אם זה טבע, צריך להיות בכל שנה אותו דבר בדיוק, כמו שכל יום השמש זורחת ושוקעת, ויש ירח וכוכבים, ואין בזה שינוי. אותו דבר היה צריך להיות שכל שנה בתאריכים כאלה חורף זה חורף, קיץ זה קיץ, ואנחנו רואים שהמצב לא ככה. יש שנה שגשמייה מרובים, ויש שנה

י"ד - "דוד", ובדברי הימים בכתובים כתוב ביו"ד - "יודי". למה? הוא מסביר שדוד המלך היה גם נביא וגם בעל רוח הקודש. יש נבואה ויש רוח הקודש, ונבואה זה דרגה יותר גבוהה מרוח הקודש. אדון הנביאים זה משה רבנו "ולא קם נביא עוד בישראל כמשה" (דברים ל"ד), משה רבנו היה אדון כל הנביאים, כל הנביאים שהיו לפניו ושבו אחריהם היו בדרגה פחותה ממשה, כמו שהגמרא אומרת (יבמות דף מ"ט ע"ב) שהם הסתכלו באספקלריא שאינה מאירה, ומשה רבנו הסתכל באספקלריא (מאירה) "פה אף אדבר בו ומראה לא כחיות" (מדרב ר"ב ח'). משה רבנו היה בדרגה גדולה לגבי נבואה, אבל לגבי רוח הקודש שהיא דרגה פחותה מנבואה אבל גם היא דרגה גבוהה מאד, **דוד המלך היה ראש בעלי רוח הקודש.** ולכן בכתובים שזה נכתב ברוח הקודש, הוא נכתב מלא י"ד שזה מראה על מעלתו, ששם הוא בשלמות יותר. [ועיין למרן ראש הישיבה בספרו מגדולי ישראל ח"ב עמ' תע"ז] בית ששעיר על דברי הקדוש, מה ההבדל בין נביאים לכתובים? יש לנו בתנ"ך תורה נביאים וכתובים, תורה זה חמשה חומשי תורה שנכתבו על ידי משה רבנו, זו הדרגה הכי גדולה. נביאים וכתובים נכתבו מנבואה, אבל כתובים זה דרגה פחותה מנבואה, זה רוח הקודש. לכן דרך אבן צריך לשים תורה על נביאים וכתובים, אבל לשים נביא או כתובים על התורה. (נביאים וכתובים מלעיל מן (י"ד) ס"פ כ"ט ע"א) א"ר חבדל, אפשר להניח נביא על כתובים וכן להיפך, אבל תורה מדעת (הכל). על כל פנים בכתובים כיון שהוא ברוח הקודש בדרגה למעלה, תהלים נכתב ברוח הקודש, אדם יסתכל בספר תהלים ויראה איך דוד המלך מדבר על חורבן הבית "על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו" (תהלים קל"ז), "מזמור לאסף אלקים באו גוים בנחלתך" (פרק ע"ט). מתי דוד המלך היה? לפני בניין בית המקדש, הוא לא בנה בית המקדש, והוא אמר "מזמור שיר חנוכה הבית לאדון" (פרק ל'). את בניין המקדש והחורבן וכל מה שאירע לעם ישראל, הכל ראה דוד ברוח קדשו עד ביאת המשיח. וכמו הרבה מפסוקי התהלים שמדברים על הגאולה, כמו: "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים" (פרק ק"ח) **רפק תהלים זה ספר שכולל את כלל ישראל.**

ז. הרב ע"ה לא סעיף לו בנים, רק בנות, הוא חזק לחתנים גדולים ברוך ה', ויש לו נכדים וננינים תלמידי חכמים, ה' ישמרם ויחיים, **יש בהם הקימו ישיבה ומוסדות על שמו "חכמת רחמים" במושב ברכיה מקום מושבו,** ויש שם מהגנים עד כולל אברכים גדולים, ויושבים ושוקדים בתורה, לומדים ומעיינים, והכל בראשות ידידי הגאון ר' חננאל כהן הי"ו נדח הרב, וחפץ ה' בידם יצלח.

וגשמייה מועטים מאד. שנה שיום כזה חס ויוס כזה קר, והכל מבולבל. זה מוכיח בעין שיש בורא לעולם, שהקב"ה מנהיג את העולם, והוא אומר אם יהיה גשם או לא יהיה גשם, אם יהיה חס או יהיה קר. יש גמרא במסכת יבמות (דף ע"ח ע"ב) שבזמן דוד המלך היה שלוש שנים רעב. אמרו המלך דוד המלך אמר להם: אולי יש ביניכם חלילה עובדי עבודה זרה? התורה אומרת "השמרו לכם פן יפתה לבבכם, וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם, וחרה אף ה'..." (חלילה) ועצר את השמים" (דברים י"א ט"ז). אם יש עבודה זרה יש עצירת גשמים. בדקו בכל ישראל, ולא היו עובדים עבודה זרה. אחר כך אמר: אולי יש ביניכם עובדי עבירה חלילה? חוטאים בעריות ובזממה ותועבה, וגם על זה יש פסוק שזה עוצר את השמים ואת הגשמים (ירמיה ג' ג'), בדקו בכל ישראל ולא היה ביניהם שום אחד. כולם היו צנועים וקדושים וטהורים. אמר להם: אולי יש ביניכם אנשים שפוסקים צדקה ברבים ולא נותנים? הפסוק אומר (משלי כ"ה י"ד) "נשיאים ורוח וגשם אין, איש מתהלל במתת שקר". נשיאים פירושו עננים, "נשיאים ורוח" - יש עננים ויש רוח, אבל גשם אין. אתה רואה שעומד לרדת גשם, ופתאום אין גשם. למה? "איש מתהלל במתת שקר". אדם בא לבית הכנסת, תורם, קונה ספר כל נדרי, קונה עליה, הוא תורם סכום גדול, עושים לו "מי שביקר", לאחר מכן איפה הכסף? הלך, לא בא. כשאנשים באים פעם בשנה לתורמים, כביכול, ואחר כך לא נותנים את הכסף, זה עוצר את השמים במהרה גשם. וגם זה לא היה, בדקו וכולם היו בסדר. אז דוד אמר: אין הדבר תלוי אלא בך, התפלל אל ה', וה' אמר לו "אל שאול ואל בית הדמים" (ש"ב כ"א א') והגמרא שם מאריכה בזה.

ח. **הגשמים לא נעצרים סתם,** אין דבר כזה סתם. יש לה סיבה, הגמרא בתענית (דף ז' ע"ב) מונה כמה דברים שבגללם נעצרים הגשמים ובשביל שמעשה הדור מקולקלים. **ולכן אנחנו צריכים לפשט במעשינו.** היום בעוונות הרבים יש גם עניין של עבודה זרה, אמנם אנחנו ברוך ה' ורוחיים לגמרי, אין לנו היום עניין של עבודה זרה. בחוץ לארץ בהודו ובמקומות אחרים יש להם עבודה זרה, עשרות או אלפים של פסלים עם כל מיני צורות משונות, דברים איומים שאדם לא חושב עליהם, ולא ראוי להזכיר אותם בכלל. שם יש עובדים, אצלנו ברוך ה' אין. אבל מי יודע? הנה יש היום פאות נכריות שיש נשים שחובשות אותם, וחוף מהבעיה של הפאה שהיא נגד הצניעות ונגד הרבה פוסקים וכו', אבל היום לפי מה שחקרו ובדקו, רוב הפאות הנכריות מוצאם מהודו. ועבור הפסל שלהם חותכים את השיער של הנשים. קראתי בזמנו שיש מקום עם שלוש מאות ספרים במקום אחד, והם חותכים את השיער. אנשים עומדים תחור כמה קילומטרים ומחכים לספר, כדי שיספר אותם לכבוד הפסל שלהם שהוא "אוהב שיער" ... (האליל שלהם אוהב שיער, כך התגלה להם בחלום הלילה...). להבדיל, אנחנו עושים חלקה בגיל שלש, והם להבדיל, עושים כמדומה בגיל חמש. מחרים לילד בגיל חמש, וחותרים את השיער שלו בשביל הפסל שלהם. טיפשות שלא נשמעה! אבל ככה הם עובדים אותו. **ואת השיער הזה, שמים הנשים על הראש שלהם, ומתפללים בזה. אולם ביום ימור בשעת הנעילה, והיא נמצאת עם פאה נכרית שהשיער שלה היה על**

איזה אדם טמא, משוקץ, מתועב, גוי טמא, שחתך אותו לפסל שלו! והאשה נמצאת אתו בשבתות ובימים טובים ובימים נוראים. זה חמור מאד. תאמר לאשה ללבוש בגד שמלה שלבשה אשה אחרת, היא תאמר לך: מה פתאום! וכאן זה לא אשה יהודיה, אלא זה גוי טמא. וזה לא בגד שלו, אלא זה שיער שלו ממש. אפילו אם לא היתה בעיה של עבודה זרה כלל, אבל לא שיער של אדם זה טמא. איך אשה מניחה את זה על ראשה ועוד מתהדרת בזה? איני יודע משום מה אנשים כביכול לא חוששים בזה. ולצערנו יש ממליצים לתלמידיהם להשתדך רק עם אחת שרוצה "פאה" ולא חלילה כיסוי ראש אמתי כמו אמותינו הקדושות, רק פאה נכרית. ובגלל זה מוכנים להתעכב ולא להתחתן, עד שימצאו כחפצם וכתאותם... אף אחד לא חוקר. הרי אנשים חקרו את הנושא ובדקו, והרבה טוענים שהכל או הרוב בא מהמקומות האלה, וצריך לתת על זה את הדעת. גם אם זה לא עבודה זרה ממש, יש הרבה דברים שהם דומים לעניין של עבודה זרה.

ט. ויש עוד ענין שיש בו סרך עבודה זרה בזמנו, היום הרבה מחזיקים עובדים זרים בביתם לטפל בזקנים וזקנות, ויש בהם אנשים עובדים עבודה זרה. ואם היו עובדים לעצמם וזהו, לא איכפת לנו. אבל יש מהם **שיש להם בכיס או בארון פסל קטן, ומכניסים אותו לבית של היהודי, ויש בזה איסור** משום "ולא תבניא תועבה אל ביתך" (דברים ז' כ"ו), וכן נפסק בש"ע י"ד (סי' קנ"א סעיף י'). **וצריך לזהר ולבדוק פרט זה.**

י. וכן עניין השני, אנחנו צריכים גם כן להתחזק בחוץ. היום בעוונות הרבים, המצב של הקדושה והצניעות בנשיא ירד מאד מאד. אנשים בחוץ איבדו לגמרי כל צלם אלקים בעוונות הרבים, עושים "ככל הגוים בית ישראל" (ע"פ יחזקאל כ"ה ח'), כל המרעין בישין שיש אצל אומות העולם מביאים אלינו, וזה חמור מאד. אדם צריך לשמור על עצמו ולדעת כשאתה עושה עבירה, זה לא רק פוגע בך, אלא זה פוגע בך ובמשפחה שלך ובכלל ישראל. "כל ישראל ערבים זה לזה" (שבועות דף ט"ז ע"א). אנחנו צריכים להבין, **כל ישראל נמצאים באותה ספינה, ומי שעושה עבירה חס ושולם, הוא בעצם משפיע על טוב על כלל ישראל,** עבירות כאלה גורמים להרבה אסון בעולם והרבה צרות בעולם, ואחד מהן יש עצירת גשמים. אדם יעשה חשבון נפש אמתי עם עצמו, אדם שיש לו כל מיני מכשירים למיניהם שבמכשירים האלה רואים את כל הטומאות שבעולם, יורדים לבאר שחת, יורדים למקומות הכי נמוכים, למ"ט שערי טומאה וגם לחמשים שערי טומאה, ואם יש יותר, אולי אפילו יורדים יותר עמוק. אז בא לבית הכנסת עם המכשיר הזה, ולפעמים הוא מצלצל לו אפילו באמצע התפילה, **זה בוש זה חורפה,** אתה בא עם מכשיר תפלה? וגם אנשים שצריך צדיק וכל מיני יצירות, אבל לפחות שיהיה שמור כמה משאפר. מי שמחזיק טלפון פרוץ, ידע שחלילה זה מעשה חמור, ומביא דברים לא טובים על כלל ישראל. "שומר נפשו ירחק" (משלי כ"ה ה'). וגם העניין השלישי של אנשים שתורמים ולא משלמים. לפעמים אנשים תורמים, ואדם לא זוכר שהוא תורם, אחר כך שוכח מהו לגמרי. צריך מאד להזהר. אם לאתה אמרת לתת צדקה, לתרם לבית הכנסת, לתרם לישיבה, לתרם לאיזה מקום, **שים לב לתת את התרומה הזאת, ולא לשכוח.** זה לא דבר מה בכך, **אבל תשים לב לתת, כל אחד יתן אל לבו. ויהי רצון שיזכותו זה הקב"ה יצאנו עשתי רצון ברכה ונדבה.**

סדר תרומות ומעשרות בקצרה

יא. נחזור לעניין ברשותכם. אמרנו שט"ו בשבט הוא ראש השנה לאילנות שאסור לעשר מפירות שנה זו על שנה השנייה. ידוע כשאדם יש לו פירות מהאילנות, יש לו שדה, יש לו תבואה, לפני שהוא אוכל צריך להפריש תרומות ומעשרות. כדי שיהיה מותר לאכול צריך לתת כמה דברים. וכל עוד שהוא לא הפריש תרומות או מעשרות, הפירות נקראים טבל. יש מחלוקת ראשונים ממה צריך לעשר מדין תורה, האם מכל האילנות או לא, דעת רוב הראשונים שמדין תורה זה דגן תירוש ויצהר דוקא, ודעת הרמב"ם (פ"ב מהלכות תרומות ה"א) שכמעט כל פירות האילן מדאורייתא, רק ירקות זה מדרבנן. (וע"ש בכסף משנה. ועיין בחזון עובדיה תרומות ומעשרות עמ' כ"ג-כ"ד). אבל איך שלא יהיה, צריך לעשר תרומות ומעשרות. **יב.** אז ברשותכם אני אסביר בקצרה, כי אנשים חושבים שתרומות ומעשרות זה דבר מסובך מאד. אני נמצא לפעמים בשיעורים, ואנשים מבקשים: "תפריש לי בבקשה תרומות ומעשרות". מה, אתה לא יודע להפריש? אתה חכם גדול, אתה עובד, אתה יודע, אתה מבין, אתה משכיל. מה הבעיה להפריש תרומות ומעשרות?! למה זה כל כך מסובך? זה לא מסובך. מי שילמד את זה כמה דקות, בשיעור אחד יכולים להבין את זה עד הסוף. עכשיו זה לא הזמן לפרט את הכול, אבל נאמר על קצה המזלג שאדם יוכל להבין, **נלמד את זה פעם אחת, כדי שאנשים ילמדו וידעו איך לעשות.** אומרים שפעם באו אנשים לארץ, עלו מחוץ

לארץ לארץ, אמרו להם: "תפרישו תרומות ומעשרות". אמרו: אנחנו לא נהגנו בחוץ לארץ... מה לא נהגתם? חוץ לארץ זה חוץ לארץ. מצוות תרומות ומעשרות זה מצווה התלויה בארץ. בשביל זה אנחנו צריכים את ארץ ישראל. משה רבנו כל כך התאוה להיכנס לארץ ישראל. והגמרא אומרת במסכת סוטה (דף י"ד ע"א) "וכי לאכול מפריה ולשבוע מטובה!" **בשביל מה משה רבנו צריך להיכנס לארץ? אלא בשביל לקיים את המצוות שתלויות בארץ.** אז תרומות ומעשרות זו מצוות שתלויות בארץ, ואנחנו זוכים לקיים אותה. מי שיש לו שדה או מקום שיש לו פירות שלו, זה הכי טוב, הוא מקיים את המצווה בפועל ממש. אנחנו קונים הכל כבר מן המוכן ואנשים כבר מפרשים, ומי שיש לו גינה, אפילו יש לו פירות, מצווה שיקיים את המצווה הזאת, זה דבר גדול.

יג. וצריך להפריש ארבעה דברים: תרומה גדולה, מעשר ראשון, תרומת מעשר, מעשר שני ופעמים שמפרישים במקומו מעשר עני. ונבאר: קודם כל צריך להפריש **תרומה גדולה לכהן.** מדין תורה הגמרא אומרת (חולין דף קל"ז ע"ב) שחיטה אחת פוטרת כל הכרי. יש לך חדר מלא פירות, מספיק לקחת פרי אחד ותתן אותו לכהן. זה מדין תורה. אמרו חכמים: זה לא יפה, יש לך טונות של פירות, ותתן לכהן חטה אחת?! לכן אמרו חכמים (מסכת תרומות פ"ד משנה ג'), עין יפה אחד מארבעים, עין בינונית אחד מחמשים, ועין רעה אחד מששים. יש לך ארבעים קילו? תתן אחד. זו עין יפה. אם זה בינונית, תתן קילו אחד מחמשים קילו. תרומה גדולה נותנים לכהן. לאחר מכן יש לנו מצווה להפריש **מעשר ראשון ללוי.** מעשר ראשון זה מעשר כפשוטו, עשרה אחוז נותנים ללוי. אחרי שנתת לכהן, נשאר לך מה שנשאר, תקח מזה מעשר ותתן ללוי. ומצווה על הלוי, שיתן **תרומת מעשר לכהן.** וזה נקרא בתורה (במדבר י"ח כ"ו) "מעשר מן המעשר". ובלשון חכמים זה נקרא "תרומת מעשר". כלומר הוא נותן עשרית ממה שהוא קיבל. הוא או קיבל למשל עשר קילו, הוא מפרש קילו אחד ויתן אותו לכהן.

למה תרומות ומעשרות ניתנים לכהן?

יד. ולמה התורה ציותה לתת לכהנים וללויים? כי הכהנים והלויים הם משרתי ה'. כשהיה בית המקדש קיים, מי היה עובד בבית המקדש? הכהנים והלויים. הם השבט שה' בחר שיעבדו אותו בבית המקדש.

הם לא מתעסקים בדברים אחרים. המטרה שלהם זה לעבוד את ה' יתברך, הם משרתים את ה'. עם ישראל באופן כללי נמצא בכל המקומות האחרים. לכן מצווה לנו לפרנס את עובדי ה'. הלויים לא קיבלו נחלה בארץ, כתוב בתורה "ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו, ה' הוא נחלתו" (דברים י"ח ב'). לא שאין להם בתים, איפה יגורו? איפה ישנו? לא ככה. הם קיבלו ארבעים ושנים עיר, חוץ משש ערי מקלט. ארבעים ושמונה ערים קבלו הלויים! מה שלא הייתה להם נחלה, הכוונה שדה אחוזה הם לא קיבלו. לא היה להם שטח אדמה לעבד אותו, לזרוע ולנטוע. את זה לא קבלו שבת לוי, לא הכהנים ולא הלויים. למה? כי בשביל דבר כזה צריך זמן של חרישה, זריעה, ודישה, וברירה, וטחינה וכו'. זה זמן ארוך. מתי יהיה להם זמן לעבוד בבית המקדש? וגם הם היו מצונוים ללמד את ישראל, "יורו משפטין ליעקב ותורתך לישראל" (דברים לג י'). כדי שהם יהיו פנויים לעבוד את ה' יתברך, ה' ציוה שהם יעבדו בבית המקדש וישראל יתנו להם תרומות ומעשרות. וידוע מה שהרמב"ם כותב בסוף הלכות שמיטה ויובל (פ"ג הי"ג) "**ולא שבת לוי בלבד, אלא כל איש ואיש מכל באי העולם אשר נדבה רוחו אותו והבינו מדעו, להבדיל לעמוד לפני ה' וכו' הרי זה נתקדש קדש קדשים וכו'.**"

מעשר שני ומעשר עני

טו. על כל פנים נחזור לעניין. מצווה לתת תרומה גדולה לכהן ומעשר ראשון ללוי, והלוי לוקח תרומת מעשר, דהיינו מעשר מן המעשר ונותן לכהן. אחרי שנתנו את זה, **מצווה על**

ברכת עטרת ראשנו
מן פאר הדור רבנו
מאיר מאזוז
שליט"א

בית צאנז

"הנני קורא בזה לכל אחינו בית ישראל
לתרום בעין יפה וברוח נדיבה ולקנות
כרטיסי הגרלה למוסדות "חכמת
רחמים" וכל התומכים והתורמים
יבורכו מפי עליון בטוב ובנעימים לאורך
ימים ושנות חיים יחדיו יהיו תמים, אכ"י."

"כל אחד שיוכל לתת כמה שיותר
אבל לא יחרוג מן המעשר לפחות חצי
מעשר וקצת יותר תתנו לכאן כי רבי
חיותה עליו השלום היה צדיק יסוד
עולם"

"מי שיתרום לחכמת רחמים יהיה
לו כסף כעפר הארץ"

9105*

לחבילות כרטיסים
משלמות במיוחד

ישראל להפריש מעשר שני. למה זה נקרא מעשר שני? כי יש מעשר ראשון ללוי, וזה מעשר שני. ואת זה הישראל עצמו לוקח את זה. ממה שנשאר לו הוא לוקח עשרה אחוז, ומה הוא עושה עם זה? לוקח לעצמו. אבל לא יאכל את זה איפה שהוא גר, אלא יעלה לירושלים, ויאכל את זה שם בקדושה. זו קדושה של מעשר שני. "לפנים מן החומה מקדוש מהם, שאוכלים שם קדשים קלים ומעשר שני" (כלים פ"א משנה ח'). אסור לאכול אותו בטומאה, אלא צריך לאכול אותו בקדושה בתוך ירושלים. ואומרת התורה: "וכי ירבה ממך הדרך כי לא תוכל שאת" (דברים י"ד כ"ד). אדם יש לו הרבה תבואה, בפרט בזמנם שלא היו משאיות. איך ירים את כל התבואה שיש לו? גם מעשר זה הרבה. (הברכה בארץ ישראל הייתה גדולה מאד). איך יעלה את הכל לירושלים? אז התורה אמרה שאפשר לפדות את זה על כסף, "ונתתה בכסף וצרת הכסף בידך" (שם כ"ה). הוא פודה את זה על הכסף, ואת הכסף הזה הוא מעלה לירושלים. כבר קל יותר לסחוב את זה. ושם הוא קונה - "ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך, בבקר ובצאן ובבית ובשכר, ובכל אשר תשאלך נפשך" (שם כ"ו). והגמרא אומרת (עירובין דף ז' ע"ב) שהוא יכול לקנות בזה הרבה דברים, לא דווקא מה שכתבו, אלא למדו מכלל ופרט וכלל "פרי מפרי וגידולי קרקע", יכול לקנות כל מיני דברים, חוץ מדברים מסויימים שאי אפשר לקנות. ואת זה הוא צריך לאכול בקדושה. הוא לא חייב להביא את זה דווקא לזה לכהן או ללוי, אלא הוא עצמו יכול. כמה האדם יכול לאכול? כמה זמן ישאר בירושלים? אז הוא נותן את זה גם לאחרים, למי שנשאר בירושלים, לכל מי שעולה לירושלים או גר בירושלים. העיקר שיאכלו את זה בקדושה בתוך ירושלים. **זה מעשר שני.**

טז. ויש לנו מעשר עני. לא מפרישים מעשר שני ומעשר עני באותה שנה. יש בזה חילוק. בשנה הראשונה לשמיטה, שניה לשמיטה, רביעית לשמיטה, וחמישית לשמיטה, מפרישים מעשר שני. ואילו בשנה שלישית ושנה ששית לשמיטה, מפרישים מעשר עני. עשו על זה סימן: **אבדה.** שנות אבד"ה זה אבידה לעני. העני מפסיד. אבל בשנה שלישית וששית, במקום להפריש מעשר שני, התורה צוה להפריש מעשר עני ולחתת לעניים. יש אנשים עניים מסכנים שאין להם. לא שפר להם המזל, ככה ה' רצה שהם יהיו עניים, כמה שהם עובדים ומשתדלים, לא תמיד מצליחים. מצוה לפרנס אותם "פתוח תפתח את ירך לו" (דברים ט"ו ח'), מצוה לתת צדקה לעניים. אז מצוה להפריש גם מעשר עני בשנים האלה.

במקום מעשר שני לתת מעשר עני.

יז. בט"ו בשבט בשנה הזאת למשל, אנחנו נמצאים בשנה השלישית לשמיטה. שנה השמיטה הייתה בתשפ"ב, בתשפ"ג זו שנה ראשונה לשמיטה, בתשפ"ד זו שנה שנייה לשמיטה, ואנחנו בתשפ"ה זו שנה שלישית לשמיטה. פירות שהגיעו לעונת המעשרות שזה שליש גידולם לפני ט"ו בשבט, הם שייכים לשנה הקודמת, דהיינו שנה שנייה לשמיטה. אף על פי שאנחנו בשנה השלישית, (הרי תשפ"ה זו כבר השנה השלישית), עדיין לא הגענו לראש השנה של שנה שלישית. כי ט"ו בשבט זה ראש השנה לאילנות. בינתיים זה שייך לשנה הקודמת. מה שיגדל ויגיע לשיש גידולו - לעונת המעשרות - תאחר ט"ו בשבט ואילן, זה שייך לשנה הבאה, דהיינו שמפרישים במקום מעשר שני, מעשר עני.

מעשרות בזמן הזה

יח. היום בזמננו, אין לנו בעוונות כהנים שיאכלו את מה שמקבלים בקדושה, כי בשביל לאכול תרומה גדולה ותרומת מעשר, צריך שיהיה כהן טהור ואין לנו אפשרות היום, כולנו טמאים מתים. לכן היום אנחנו לא נותנים לכהן תרומה גדולה ותרומת מעשר, אלא מפרישים ומניחים את זה בצד עד שייקרב מאליו. לכן אדם שיש לו גינה ויש לו פירות, והוא רוצה לאכול מהן, זה פירות טבל. כל עוד שלא הפריש מהן, הן נקראים טבל ואסורים באכילה. **וטבל בר מינין חמור מאד, העונש של טבל הוא במיתה, צריך להיזהר בזה.** (אמנם היום זה לא מן התורה, רק מדברגן, אבל מ"מ זה אסור). לא לאכול כך. (ולא רק פירות, אלא גם ירקות, אבל עכשיו אנחנו מדברים בפירות, ט"ו בשבט ראש השנה לאילנות אז קשור דוקא לפירות). צריך לדעת להפריש. אם קטפת מהאילן שקית שלמה של פירות למשל, מה עושים היום? קל מאד לעשות. זה כתוב בכל לוח שנה ובכל הסידורים. אדם לוקח אחוז אחד ויותר - אחד ממאה ויותר - ותופס את זה ביד ואומר: "אחד ממאה שבידי ישאר בטבלי, והיתר בצד ימין יהיה תרומה גדולה על הכל". כלומר, אחד ממאה שבידי זה אחוז אחד. (עוד רגע נסביר למה אחוז אחד). וזה ישאר בטבלי, הוא לא עושה אתו כלום. אבל יש לי קצת יותר מזה, לקחתי אחוז ועוד משהו, המשהו הזה יהיה תרומה גדולה על הכל. מדין תורה אמרנו שחטיטה אחת פורטת את כל הכרי, יש לך אלפי טון, מספיק חיטה אחת. אז אמנם חכמים אמרו שצריך להפריש אחד מחמשים או אחד מארבעים וכו', אבל זה כשהיו נותנים לכהן בפועל. היום אנחנו לא נותנים לכהן כמו שהסברנו, וממילא אין טעם להפריש כמות גדולה, אלא מפרישים לפי דין תורה, משהו אחד קטן. זה יהיה תרומה גדולה על כל הפירות. זה אחוז אחד שבידי, ועוד תשעה חלקים כמותו שבצד שמאל של הפירות, הם יהיו מעשר ראשון. אחד שבידי זה אחוז אחד, ועוד תשעה חלקים זה עוד תשעה אחוז. ביחד כמה? זה עשרה אחוז. זה מעשר ראשון. הם היו מעשר ראשון על הכל. וזה אחד שבידי - זה בעצם אחוז מהכל - זה מעשר מן המעשר, והיה תרומת מעשר. ולמה לא הפרשנו אותו בהתחלה? כיון שצריך להפריש על פי סדר. תרומה גדולה זה דבר ראשון, אחר כך דבר שני מעשר ראשון, ואחר כך תרומת מעשר דבר שליש, ואחר כך מעשר שני זה דבר רביעי. לכן עושים ככה לפי הסדר, ואז הוא אומר: מה שיש בידי זה תרומת מעשר.

יט. תרומת מעשר קדושה כמו תרומה גדולה, ולכן לא נותנים אותה לאחד אחד, אלא את האחוז האחד שיש לי ביד, משלם בצד עד שייקרב וזוויקם. ואת המעשר הראשון צריך לתת ללוי. אם זה ודאי טבל, צריך לתת אותו ללויים. ואין בו קדושה כמו תרומה גדולה, מותר ללוי לאכול אותו. והוא יכול לתת את זה גם לישראל כי אין בזה קדושה, רק שזה שייך לו. ולאחר מכן אומרים: "מעשר שני יהיה בצד ימין של הפירות" (לדוגמא). צריך ליידד להם מקום. ועכשיו אי אפשר לאכול מעשר שני בקדושה, כי אין לנו קדושה בעוונות. אז יש קדושה בתוך ירושלים, מה מיוחד בקדושה בירושלים? יש בה השראת השכינה, בית המדש היה שם, אז הקדושה של השכינה התפשטה שם. קדושת הקדושים זה המקום הכי קדוש, שאר בית המקדש זו דרגה פחותה, הר הבית זו דרגה פחותה, וכל ירושלים זו דרגה פחותה, אבל הקדושה שם היא יותר מכל ערי ישראל. לכן מצוה להעלות מעשר שני לירושלים, ולאכול אותו בקדושה בתוך ירושלים.

מחללים אותו - פודים אותו על כסף. אדם צריך שיהיה לו כסף מיוחד לזה, לדוגמא, מטבע של עשרה שקלים, ואפשר לפדות כל פעם על פרוטה. הוא אומר: "מעשר שני זה יהיה מחולל הוא וחמושו, על שוה פרוטה במטבע שייחתי לחלל עלי". יש לו מטבע מיוחד לזה, וככה יעשה כמה פעמים במניין הפרוטות שיש שם. כשנשלה הכל, או שירדק את המטבע לים, או שיחלל אותו על דבר אחר כמו סוכר וכדומה, ואז הוא חוזר להיות חולין, ואפשר להפריש בו עוד. אם זה טבל גמור, צריך לברך. יש לנו ברכה "לפריש תרומות ומעשרות". ואחר כך יש לנו ברכה על פדיון מעשר שני. שתי ברכות יש לאדם. ואם זה ספק מעושר ספק שלא מעושר מפרישים בלא ברכה. וכשמפרישים מעשר עני, כמו השנה לפירות שחנטו אחרי ט"ו בשבט, לא מפרישים מעשר שני, אלא מעשר עני. וצריכים לתת אותו לעניים גם בימינו, כי אין בו קדושה, ויכולים העניים לאכול אותו או לתת אותו לאחרים. וזה כשהפירות בודאי טבל, אבל אם יש ספק אם הופרשו תרומות ומעשרות, קוראים שם ואומרים את הנוסח, רק שאין צריך לתת בפועל לעניים, כי המוציא מחבירו עליו הראיה. **זה פחות או יותר הדברים, כדאי שאדם ילמד אותם, קל מאד ללמוד, אם אדם ילמד ויידע, יוכל לקיים את זה כמו שצריך.**

לא לאכול יותר מדאי

כ. עכשיו ברשותכם נאמר משהו בקצרה על סדר הברכות. בט"ו בשבט נוהגים להביא הרבה פירות, הרבה מינים שונים. האמת היא שהמנהג הזה לא היה כל כך נהוג בחוץ לארץ, אבל בארץ ישראל נהוג להביא הרבה מאד פירות, (ועיין בחזון עובדיה ט"ו בשבט עמ' עד"ד מקורות לזה). אז קודם כל צריך לדעת להיזהר לא להביא פירות שיש בהן תולעים וכל מיני מרעין בישיין, אדם במקום שיאכל פרי בסוף יאכל דברים אחרים... ואין מצווה למלא בטנו בכל מיני מאכלים, גם אתה לא יודע מה הם, יש הרבה מסוכרים שיש בהם סוכר, אתה לא יודע אם אתה אוכל פרי או שאתה אוכל סוכר בסופו של דבר... אדם יביא מעט, לברך את הברכות כמו שצריך וזהו.

סדר הקדימה בברכות

כא. יש סדר שהעולם יודעים אם אדם רוצה לאכול כמה וכמה מינים. יש לפני האדם שלחן מלא פירות ברוך ה', והוא רוצה לאכול מכל הפירות הללו, באו חכמים ונתנו לנו סדר דין קדימה. זה סימן ארוך בשולחן ארוך (סי' ר"א) ויש בו הרבה פרטים והרבה מחלוקות בפרטים מסוימים, אבל נגיד רק כמה נקודות. **נקודה ראשונה,** כל דיני קדימה שייכים דוקא אם אדם רוצה לאכול מכל הסוגים. אבל אם אדם לא רוצה לאכול פרי מסוים, מאיזו סיבה שלא תהיה, הוא לא חייב להקדים אותו, גם אם הוא הפרי הכי חשוב. (מור"ם שם סעיף ה'). אנחנו יודעים שמקדימים שבעת המינים על שאר מיני פירות. ככה ההלכה. המנהג במסכת ברכות (דף מ' ע"ב) אומרת: "היו לפניו מיני הרבה, רבי יהודה אומר אם יש ביניהם מין שבעה, עליו להקדים מברך. וחכמים אומרים מברך על איזה מהן שירצה". בדרך כלל הלכה כחכמים, וכן דעת רבנו הרמב"ם (פ"ח מהלכות ברכות ה"ג) שחביב קודם, אבל הרבה ראשונים פסקו בזה כרבי יהודה, כי משמע בגמרא שכן ההלכה. וכן פסק מרן בסתם (סי' ר"א ס"א) ששבעת מינים קודמין, וככה מנהג העולם להקדים שבעת המינים על שאר פירות אפילו כשהם חביבים יותר. אבל אם אדם לא רוצה לאכול שבעת המינים. יש לו תמרים ועוד פירות אחרים, והוא לא רוצה לאכול תמרים מאיזו סיבה, הוא לא חייב לאכול תמרים, והוא לא חייב להקדים אותם. דין קדימה נאמר כשאתה רוצה לאכול משניהם, אז תברך על המוקדם. אבל אם אתה לא רוצה לאכול, זו זכות, חכמים לא חייבו לאכול מה שאדם לא רוצה.

כב. אם אדם רוצה לאכול מכולם, אז יש סדר קדימה. העולם יודעים סדר "מג"ע א"ש", שזה ראשי תיבות: **מזונות, גפן, עץ, אדמה, שהכל.** ככה יודעים. ויש אומרים: "המג"ע א"ש", והוא"א המוציא. אבל נדבר בלי ברכת המוציא, אדם לא נמצא בסעודה, הסדר הוא: מזונות, גפן, עץ, אדמה, שהכל. זה הסדר שאדם צריך לברך אותם. אבל יש קצת מפקפקים בכמה דברים, ואומר בקצרה מה שאני אספיק. מזונות קודם לכל, זה מוסכם, כמדומה שכולם מסכימים, אם יש לי מזונות, איזה עוגה או דבר אחר שהוא מזונות, תקדים אותו. זו ברכה יותר חשובה, אתה מברך מזונות, כי זה חשוב וזה מזין, לכן אתה מקדים אותו לשאר הדברים.

כג. בעץ ואדמה, זה מחלוקת בין הראשונים, האם עץ קודם לאדמה או לא? יש לי פרי עץ - תפוח ויש לי אדמה - מלפפון או בוטן, האם אני אקדים את התפוח לבוטן, את השקד לבוטן, או לא? אז לפי הסדר - "מג"ע א"ש". תקדים עץ לאדמה. אבל זה דבר לא מוסכם. אמנם זו דעת בעל הלכות גדולות (הובא בתוס' ברכות דף מ"א ע"א ד"ה אבל. זה אחד מהקדמונים, והמסקנא שחביב אותו רבי שמעון קיירא, חכם קדמון לפני הרמב"ם מזמן הגאונים). ולמה עץ קודם לפי דעתו? כי אדמה זה ברכה יותר כוללת. הרי מי שבירך במקום עץ אדמה, יצא (ברכות דף מ' ע"א). אם אדם לקח תפוח ובירך עליו אדמה, יצא זה חובה, כי העץ גודל באדמה. אבל הליף לא. נמצא שהעץ היא ברכה יותר מבוררת. ולכן צריכים להקדים אותה יותר. וכעת בעל הלכות גדולות סוברים עץ עשרה ראשונים. וכל מורנו היה הרבה ה' ברכת ה' מביא (בח"ג פ"ט הערה 32) שעשרה ראשונים סוברים כמותו, ומרן (שם ס"ה) הביא דעתו בלשון יש אומרים. מאידך, דעת רבנו הרמב"ם שתמיד חביב קודם, אפילו אין ברכותיהן שוות, חביב קודם. אם חביב לך פרי האדמה, תקדים את האדמה. עץ חביב, תקדים עץ. לא משנה מה הברכה שלו. העיקר הוא מה חביב לך. ומרן (שם סעיף ב') הביאנו בשמו. (ודעת הרמב"ם משמע שהחביב הוא חביב עתה. ודעת הרא"ש (פרק יעוד מברכין ס' כ"ה) "חביב" כשונה באופן כללי). ומרן (שם סעיף ג') פסק בסתם ברכת הרא"ש כיצד ראשונים אחרים שפסקו שונה שאחנה רוצה תקדים, אין בזה דין קדימה. כל דין קדימה נאמר כשאתה צריך אותה ברכה, שניהם עץ או שניהם אדמה, את מה תקדים? אז בזה חכמים דנו, תקדים שבעת המינים וכו'. אבל אם זה עץ ואדמה, בלאו הכי אתה צריך לברך שתי ברכות, כל אחת ברכה בפני עצמו, אז מה זה משנה את מי תקדים קודם? מה שאתה רוצה תעשה. **ומנהג העולם, לברך עץ קודם האדמה,** כי גם לפי מרן, מה שאתה רוצה תעשה. אם אני אקדים עץ, לא עשיתי איסור לפי מרן. אז

ד. איני יודע איזה ספרדיים כן נהגו בזה כל כך. אצלנו על כל פנים לא כל כך נהגו בזה. אכלו רק 'בסיסה' כמו שאוכלים בראש חודש ניסן אצל הג'ראבים והט'רפולטאים, ככה אכלו גם בט"ו בשבט. זה חסידי ושעוריים קלויים וטחונים ביחד, שמים בהם סוכר ומשהו, ואוכלים. ולא עשו מזה הרבה רעש.

אחת לשבוע? זה אלפים ורבות ומיליונים, וזה רק מלפפונים. תחשבו כמה פירות וכמה ירקות יש, זה דברים לא מובנים! **בורא העולם ישתבח שמו, עשה בעולם שלו כל כך טוב ונפלא, וזה מלוּבש בטבע.**

כו. הרמב"ן מאריך בפרשו של פרשת השבוע (בסוף הפרשה י"ג ט"ז) שהתורה נתנה לנו הרבה מצוות לזכור את יציאת מצרים. התורה ציונה בהרבה-הרבה עניינים, "למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חיך" (דברים ט"ז ג), מצוה עלינו לזכור ביום ובלילה, ומניחים תפילין ושמים מזוזה לזכור את ה' יתברך, ושמים עוד הרבה דברים. הוא מאריך שם הרבה, וזה רמב"ן מאד נפלא, אבל הוא כותב בסוף דבריו: "ומן הנסים הגדולים המפורסמים אדם מודה בנסים הנסתרים". כשה' עשה נסים נפלאות ביציאת מצרים וכל מיני דברים, מזה אדם יבין שגם הנסים הנסתרים בטבע הם מאתו יתברך. והרמב"ן כותב **שמי שאינו מאמין בזה, אין לו חלק בתורת משה רבנו, עד שידע שכל הדברים הטבעיים זה מאת ה' יתברך.** אסור לאדם לחשוב "ככה זה טבע", מה הטבע? מי ברא את הטבע? מי נתן כח לטבע? וכי זה דבר מובן מאליו שהעפר הזה מוציא לנו פירות וירקות, ומתי מוציא? אחרי שהזרע נקב, הוא נהיה מעופש חוץ מהכבוד, אין לו כלום. פתאום הוא מוציא וגדול. בספר חובות הלבבות כותב (שער הבחינה פ"ב) שמחיתה אחת יוצאים אלף גרגרים בממוצע. אדם יכול להבין את זה? מאות גרגרים ויותר מחיטה אחת! [ויש עצים שמגרגרי אחד יוצאים יותר]. ואיך היא יוצאת? הגמרא אומרת (כתובות דף ק"א ע"ב) שעתידיים צדיקים לקום בתחיית המתים בלבושיהם, קל חומר מחיטה. ומה חיטה שנקברת ערומה, יוצאת בכמה וכמה לבושים, אלה שמתיים ונקברים בלבושים, כל שכן שיקומו בלבושיהם. אתה שם חיטה אחת, אין בה כלום, ויוצא ממנה שיבולים. ואיך השיבולת? עם מוץ ועוד קליפות. מאיפה כל זה? אין בזה שום היגיון טבעי, כי כך ה' רצה! "כי הוא אמר ויהי הוא ציוה ויעמוד" (תהלים י"ג ט'). אנחנו צריכים להאמין שהכל נעשה כדי שיהיה לנו טוב, הכל לפי מעשינו, הכל לפי מה שאנחנו נעשה. אם נתקרב לקב"ה, הוא יביא עלינו שפע גדול. אנחנו מחכים לישועת ה', מתפללים לקב"ה: די מהצרות, די מהבעיות, די מהשונאים, כל אלה שרוצים להרע לעם ישראל. כמו שאז בזמן יציאת מצרים עם ישראל היו "ערום ועריה" (יחזקאל ט"ז ד). לעם ישראל לא היו מצוות כמעט, וה' נתן להם מצות פסח, דם פסח ודם מילה, ובזכות זה הוא גאל אותם. בדורנו יש הרבה מצוות, ברוך ה' לומדים תורה, הרבה מקיימים מצוות, אמנם עדיין יש רחוקים מסכנים, אבל לא באשמתם התרחקו, ממש לא באשמתם, אבל יש הרבה מאד מצוות, ה' מסתכל על המצוות שעם ישראל עושים, ובזכות זה ימהר לגאלנו גאולת עולמים, בחסד וברחמים גמורים בקרוב, אמן כי יהי רצון.

יהי שם ה' מבורך מעתה ועד עולם, מי שיברך אבותינו הקדושים והטהורים, אברהם יצחק ויעקב משה ואהרן יוסף דוד ושלמה, הוא יברך את כל הקהל הקדוש הזה, גדולים וקטנים, הם ונשיהם ובניהם ותלמידיהם וכל אשר להם, וכל השומעים וכל המשתתפים וכל כלל ישראל, שהקב"ה יחדש עלינו את החודש הזה - חודש שבט - לטובה ולברכה, לששון ולשמחה, לישועה ולנחמה גדולה, בעזרת ה' שהקב"ה יאמר די לצרוננו, "אויבינו ילבשו בושת ועלינו ירחם". ויקויים בנו מקרא שכתוב "כימי צאתך מארץ מצרים יאראנו נפלאות" (מכה ז ט"ז) בקרוב. אמן כי יהי רצון.

מכיון שלפי מרן, אתה יכול להקדים עץ ואתה יכול להקדים האדמה, ולפי דעת בעל הלכות גדולות ודעימיה אתה צריך להקדים עץ, אז עדיף להקדים את העץ. העולם חששו ככה, וככה בן איש חי כתב. מאריך, הרב משנה ברורה (סי' ר"א ס"ק י"ח ובביאור הלכה ס"א), וגם מורנו הרב ברכת ה' (ח"ג פ"ט הלכה ה') העירו שאם חביב לך האדמה, אז עדיף שתקדים אותה. וזה לא ממש חובה, אבל עדיף, כיון שלפי הרמב"ם חביב עדיף, אז תקדים האדמה. אם באמת חביב לך מאד האדמה, אתה יכול להקדים אותה על כל פנים. אבל אם אדם מקדים העץ כמו שעושים כולם, וגם בכך החיים ככה כתב (סי' ר"א אות ו'), לא קרה כלום.

כד. בגפן וועץ, לפי סדר "מוגע אש", גפן דהיינו יין הוא קודם לעץ, וזה גם כן מחלוקת. הטור (סי' ר"א) כתב בשם רבנו פרץ, שכיון שברכת היין חשובה הוא קודם להעץ. ומרן הב"ה הקשה עליו ויישב. ובש"ע לא כתב כלום. ונחלקו מה דעתו כעת. הבא"ח (ש"א פרשת מטות אות א') כתב להקדים את היין, כי ברכתו מבוררת וכו'. מרן הרב עובדיה ע"ה (חזון עובדיה ט"ו בשבט עמ' רע"ו) סובר שלפי מרן שהזכרנו מקודם, כיון שאין ברכתו שוות, אתה יכול להקדים את מה שאתה רוצה, אם כן תקדים מה שאתה רוצה, אתה יכול להקדים עץ לגפן. ובזמנו ראש הישיבה שהיה בריא כתב (בירחון אור תורה שבט תשל"ז ס"ב צ"ב) שאפשר ליישב שבאמת דעת מרן להקדים גפן לעץ (ועיין עוד בשו"ת בית נאמן ח"א ח"ד סי' י"ב בהערה מס' 3). וגם מורנו הרב ברכת ה' (ח"ג פ"ט הלכה ד') דעתו שעדיף להקדים את הגפן, דהיינו יין קודם לעץ. הרי בברכה אחרונה, אם אדם אכל מזונות (כמו עוגה), ושתי רביעית יין, ואכל פירות משבעת המינים, אז הוא מברך: "על המחיה ועל הכלכלה, ועל הגפן ועל פרי הגפן, ועל העץ ועל פרי העץ". אתה מקדים הגפן. רק השאלה היא אם אפשר ללמוד מברכה אחרונה לברכה הראשונה או לא, יש בזה אריכות. (ועיין בהערת איש מצליח בסוף הספר שם). על כל פנים, גם לפי דעת מרן הרב עובדיה שאין חובה להקדים, אבל אין איסור להקדים. אם תקדים, לא עשית בעיה. רק הרב אומר שלפי מרן זה לא חובה, ויש אומרים שלפי מרן זה כן חובה, **לכן מנהג העולם גם כן להקדים גפן לעץ, וזה בסדר גמור.** יש להם על מה שיסמוכו, והוא נכון. **כה.** יש טוענים שאם העץ חביב יותר, העץ קודם. אבל גם זה לא חובה לפי מרן. לפי מרן אין הבדל בין חביב ללא חביב. לכן הסדר של "מוגע אש" שהעולם יודעים, אפשר לקיים אותו ואין בזה שום איסור. אז אדם ישים לב אם יש לו מזונות, ויברך מזונות, אחר כך גפן, אחר כך העץ, אחר כך אדמה, ואחר כך שהכל. ברכה שהכל היא בסוף, כי היא ברכה שכוללת את כל הדברים. "על הכל אם אמר שהכל יצא" (ברכות דף מ' ע"א), וממילא היא ברכה כללית. כשהברכה כללית, היא נשארת בסוף. כי אם היא ברכה יותר מיוחדת, יותר מפורטת, ויותר חשובה. מיהו עשה לך טובה ואתה אומר לו תודה רבה, אם אתה מפרט יותר, אז התודה שלך היא יותר חשובה ויותר מקובלת. לכן נכון להקדים לפי הסדר הזה.

להתבונן בחסדי ה' יתברך

כו. והברכות נועדו - רבותי - בשביל להודות ולהלל ולשבח לקב"ה. כי זה לא דבר המובן מאליו שיש פירות וירקות. אם אדם רק יחשוב בדעתו כמה פירות וירקות יש. פעם התבוננתי, נגיד יש ישיבה שיש בה מאה מאתיים בחורים בלי עין הרע, תקחו לדוגמא, אוכלים מלפפונים בארוחת בוקר. כמה מלפפונים מביאים להם? מאה, מאתיים, שלוש מאות מלפפונים, תחשבו, זה ישיבה אחת, כמה ישיבות כאלה יש? כמה בתים כאלה יש שאדם קונה שקית

סיפורי ישועות

זה לא עוד סיפורי ניסים. כאן העובדות מדברות. לא נגענו

מתיר אסורים

כבר יותר מחמש שנים שבמשפחת ב' לא ראו את האבא. מאז נתפס באוסטריה בעבירה על החוק המקומי, הוא כלוא כמעט 2,000 ימים בבית הכלא. כדי לבוא אותו מהמיצר, ניסו בני המשפחה להפעיל גורמים עורכי דין ובכירי ממשל, בישראל ובאוסטריה - אך מערכת בתי הסוהר האוסטרית לא הסכימה לשחרר את האב העצור.

אחד מאבירי הכולל ששמע את הסיפור פנה לבן המשפחה ניסה לדבר על ליבו לתרום למסודות חכמת רחמים ואולי בזכות זה יוושע האב אך הוא סירב... 'כבר ניסינו את מירב ומיטב הסגולות... ומה זה יועיל?' 'דע' פנה הבן לאביו: התאכל להבטיח לי שבזכות תרומתי, יהיה נס כעת לאביו! 'לא' ענה האביו. 'אם כך, איני נותן מאומה'.

לאחר זמן חזר הבן לאביו: היאוש כרסם כל חלקה טובה... זוהי הסגולה האחרונה... כמה עולה החבילה הגדולה ביותר? הרי צריך נס גדול ביותר! רכשו חבילת כרטיסים גדולה... וציין לתפילה את שמו של אביו.

שבועיים לאחר מכן, למרבה הפלא, שוחרר האב מבית הכלא - כשהוא עובר למעצר בית 'בבית מלון' בהשגחה. בני המשפחה טסו לאוסטריה, שם התראו עם האב אחרי שנים שלא נפגשו, וההתרגשות הייתה גדולה. ורגע, הסיפור עוד לא נגמר: אחרי חודשיים של מעצר בית, מקבל האב הודעה מפתיעה, ובה מתבשר על שחרורו המלא.

הפסוקאים שלו (א) פסקו

'כאחד הימים הבחנתי שלבתינו הגיעו אורחים בלתי קרואים בדמות פסוקאים (מין חרקים). בהתחלה חשבתי שמדובר בנכמה חרקים שניתן לסלקם באמצעות ריסוסים למיניהם, אלא שלאחר כמה ימים הבנתי שזו צרה שרק הולכת ועוברת.

בהיותי תורם קבוע של 'חכמת רחמים', חשבתי שאת הסכום שאני מתכוון לתת למדברי - אתרום לזכות רבי חיותה, ובכך אראה ישועה בסייעתא דשמיא. אלא שלמרות שבדרך כלל הישועות קרובות לבוא, הפעם הפסוקאים לא הסתלקו מביתי. לא הבנתי למה, אבל אז נזכרתי שאת הסכום שהתחייבתי לתרום עוד לא הכנסתי לקופה. לא תאמינו, אבל יום למחרת, הפסוקאים נעלמו כליל'

לחבילות כרטיסים משתלמות במיוחד

*9105

בית נאמן

לחבילות כרטיסים משתלמות במיוחד

חבילות זכויות

לפניכם 7 חבילות ייחודיות המאפשרות שותפות בעסקים עם ה' ולומדי תורתו, "יששכר וזבולון"!

חבילת ההלום

5 כרטיסים
325 x 12

- 1 כרטיסי השתתפות בהגרלות הענק
- 2 כרטיסי כניסה להילולא המרכזית בטורקלי 'גני הצבי'
- 3 תפילת ה-40 יום ב'אוהל הצדיקים'- 5 שעות
- 4 השתתפות בכלל הגרלות היומיות
- 5 רבני ואברכי הישיבה מתפללים בעבור ב-26 ציונים קדושים
- 6 נכדי הסבא קדישא בעתירה מיוחדת על ציון ביום ההילולא
- 7 זכויות נצח בכל מפעלי הקדוש שעי' מסודות הקדושים
- 8 פדיון נפש זוגי - מדי חודש בחודש, כל השנה
- 9 קמיע יחודי מסך טהור להגנה מפני עין הרע

מתנה לבחירה >>

מחבת מתחממת + סיד לזאוסט 3000
Naaman 2000

מסנן 4 ברטנים יוקרתי
+ מסנן סיס אירוסים

40x 27x30
עד 1500 וואט
400 ק"ס

הקדושים נאמן
בעת 'צדק נאמן'
4 ס' לזכור
5 ס' מוריס
מחירי הכסף

מתנה שובר
400
למשלוח חבילת חבילות

9 כרטיסי בונוס
להגרלות הענק במחנה!

חבילת זהב

4 כרטיסים
260 x 12

- 1 כרטיסי השתתפות בהגרלות הענק
- 2 כרטיסי כניסה להילולא המרכזית בטורקלי 'גני הצבי'
- 3 תפילת ה-40 יום ב'אוהל הצדיקים'- 4 שעות
- 4 השתתפות בכלל הגרלות היומיות
- 5 רבני ואברכי הישיבה מתפללים בעבור ב-26 ציונים קדושים
- 6 נכדי הסבא קדישא בעתירה מיוחדת על ציון ביום ההילולא
- 7 זכויות נצח בכל מפעלי הקדוש שעי' מסודות הקדושים
- 8 פדיון נפש זוגי - מדי חודש בחודש, כל השנה

מתנה לבחירה >>

מסנן 4 ברטנים יוקרתי
+ מסנן סיס אירוסים
Naaman 2000

40x 27x30
עד 1500 וואט
400 ק"ס

מסנן 4 ברטנים יוקרתי
+ מסנן סיס אירוסים

מתנה שובר
320
למשלוח חבילת חבילות

7 כרטיסי בונוס
להגרלות הענק במחנה!

חבילת כסף

2 כרטיסים
130 x 12

- 1 כרטיסי השתתפות בהגרלות הענק
- 2 כרטיסי כניסה להילולא המרכזית בטורקלי 'גני הצבי'
- 3 תפילת ה-40 יום ב'אוהל הצדיקים'- 2 שעות
- 4 השתתפות בכלל הגרלות היומיות
- 5 רבני ואברכי הישיבה מתפללים בעבור ב-26 ציונים קדושים
- 6 נכדי הסבא קדישא בעתירה מיוחדת על ציון ביום ההילולא
- 7 זכויות נצח בכל מפעלי הקדוש שעי' מסודות הקדושים

מתנה לבחירה >>

מסנן 4 ברטנים יוקרתי
+ מסנן סיס אירוסים
Naaman 2000

מסנן 4 ברטנים יוקרתי
+ מסנן סיס אירוסים

מסנן 4 ברטנים יוקרתי
+ מסנן סיס אירוסים

מתנה שובר
150
למשלוח חבילת חבילות

3 כרטיסי בונוס
להגרלות הענק במחנה!

חבילת נחושת

1 כרטיס
65 x 12

- 1 כרטיסי השתתפות בהגרלות הענק
- 2 השתתפות בכלל הגרלות היומיות
- 3 כרטיסי כניסה להילולא המרכזית בטורקלי 'גני הצבי'
- 4 זכויות נצח בכל מפעלי הקדוש שעי' מסודות הקדושים
- 5 נכדי הסבא קדישא בעתירה מיוחדת על ציון ביום ההילולא
- 6 רבני ואברכי הישיבה מתפללים בעבור ב-26 ציונים קדושים

מתנה לבחירה >>

מסנן 4 ברטנים יוקרתי
+ מסנן סיס אירוסים
Naaman 2000

מסנן 4 ברטנים יוקרתי
+ מסנן סיס אירוסים

מסנן 4 ברטנים יוקרתי
+ מסנן סיס אירוסים

מתנה שובר
70
למשלוח חבילת חבילות

חבילת נגיד

14 כרטיסים
910 ₪

- 1 14 כרטיסי השתתפות בהגרלות הענק
- 2 14 כרטיסי כניסה להילולא המרכזית בטרקלין זני הצבי
- 3 תפילות ה-40 יום ב"אוהל הצדיקים" - שעות כרצונך
- 4 השתתפות בכלל הגרלות היומיות
- 5 רבני ואברכי הישיבה מתפללים בעבורך ב-26 ציונים קד
- 6 נכדי הסבא קדישא בעשייה מיוחדת על ציונו ביום ההילולא
- 7 זכויות נוח בכל מפעלי הקדוש שג"י מוסדותינו הקדושים
- 8 פרזון נפש זג"י - מדי חודש בחודשו, כל השנה
- 9 קדיש יחודי מבסך טהור להנעה מפני עין הרע
- 10 תפילה במשרת המכפלה מדי חודש, כל השנה
- 11 ערכת נגיד: ערך יין ושמן הברכה
- 12 הקדוש 2 ימי לימוד במהלך השנה - בכלל המסדות!

מתנה לבחירה >>

ניס סטון
לדלים
שני סטונים
שני סטונים

גביע כסף סהר
סוסטון
חדד

כלל אנדרט
החלום ידועות
דירות יחיד
מבשר שעות יחיד
באמצע שנה

סאב רובי שיכו
סוסטון

סד סאן נגיד
Ninja

שובר
מתנה
1400 ₪

כניסה מדי יום ויום יחיד

30 כרטיסי בונוס
להגרלות הענק במתנה!

חבילת נדיר

10 כרטיסים
650 ₪

- 1 10 כרטיסי השתתפות בהגרלות הענק
- 2 10 כרטיסי כניסה להילולא המרכזית בטרקלין זני הצבי
- 3 תפילות ה-40 יום ב"אוהל הצדיקים" - שעות כרצונך
- 4 השתתפות בכלל הגרלות היומיות
- 5 רבני ואברכי הישיבה מתפללים בעבורך ב-26 ציונים קד
- 6 נכדי הסבא קדישא בעשייה מיוחדת על ציונו ביום ההילולא
- 7 זכויות נוח בכל מפעלי הקדוש שג"י מוסדותינו הקדושים
- 8 פרזון נפש זג"י - מדי חודש בחודשו, כל השנה
- 9 קדיש יחודי מבסך טהור להנעה מפני עין הרע
- 10 תפילה במשרת המכפלה מדי חודש, כל השנה
- 11 ערכת נדיר: ערך יין ושמן הברכה

מתנה לבחירה >>

סד סידם 10 חלקים
+ סד צלחות זכור
סביל
סוסטון

הקדוש שם
בשולחן סאב
4 ימי לימוד
אברכי חסידים

סד 3 סוסטון בלדי וסוסטון דגם ק

בלדי
סוסטון
Ninja

שובר
מתנה
800 ₪

כניסה מדי יום ויום יחיד

20 כרטיסי בונוס
להגרלות הענק במתנה!

חבילת פלטינום

8 כרטיסים
520 ₪

- 1 8 כרטיסי השתתפות בהגרלות הענק
- 2 8 כרטיסי כניסה להילולא המרכזית בטרקלין זני הצבי
- 3 תפילות ה-40 יום ב"אוהל הצדיקים" - שעות כרצונך
- 4 השתתפות בכלל הגרלות היומיות
- 5 רבני ואברכי הישיבה מתפללים בעבורך ב-26 ציונים קד
- 6 נכדי הסבא קדישא בעשייה מיוחדת על ציונו ביום ההילולא
- 7 זכויות נוח בכל מפעלי הקדוש שג"י מוסדותינו הקדושים
- 8 פרזון נפש זג"י - מדי חודש בחודשו, כל השנה
- 9 קדיש יחודי מבסך טהור להנעה מפני עין הרע
- 10 תפילה במשרת המכפלה מדי חודש, כל השנה

מתנה לבחירה >>

סד סידם 9 חלקים + סאב
סוסטון סאב סביל
סוסטון

באסטר הפנה
+ סוסטון סאב

סוסטון
סוסטון סאב
2 סוסטון
2-4 סוסטון
סוסטון סאב
סוסטון

שובר
מתנה
640 ₪

כניסה מדי יום ויום יחיד

15 כרטיסי בונוס
להגרלות הענק במתנה!

ועיונו
הדליק

9105 *

לחבילות כרטיסים
משתלמות במיוחד

רבנו מרן הגאון רבי רחמים חי חיותה הכהן זצ"ל

השבת יום פטירת מורנו ורבנו הגאון רבי רחמים חי חיותה הכהן זצ"ל, שהיה הרב של אבא. הוא העמיד הרבה תלמידים, והיה אוהב אותם מאד. העיון שלו היה מיוחד במינו, ואבא זצ"ל מספר עליו דברים נפלאים. היו לו שני בנים ונפטרו (בעוה"ר) ונשארו לו בנות, אבל יש לו נכדים וננינים תלמידי חכמים גדולים. בשבוע הבא (ביום ראשון) עושים את ההלוואה שלו במושב ברכיה, ומספרים נפלאות על כל מי שתורם לשיטה על שמו "חכמת רחמים", ביום ההלוואה. זכות גדולה לבוא לשם ולתת - לתרום, כל מי שיתרום אף פעם לא יתאכזב! רבי חיותה משלם לכל מי ששעה לו כבוד! לכן רבותי תבואו להלוואה, תמלאו את ההלוואה, ותתנו מכל הלב שלכם. הקדוש ברוך הוא משלם. בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאדך (דברים ו, ה'), "לבבך" - זה הלב, "מאדך" - זה הכסף הממון, שהוא מאודו של האדם. וכמה שאדם תורם לשיבת "חכמת רחמים" שהיא על שמו של מורנו ורבנו הגאון הצדיק רבי רחמים חי חיותה הכהן בן גאולה, הקדוש ברוך הוא יתן לו כסף בעפר הארץ, ויתן לו בריאות ורפואה שלמה וחיים טובים. וכל התלמידים שלו מדי שם יזכו להיות גדולים בתורה. לרב זצ"ל לא היו בנים כי אם בנות, אבל בני הבנות שלו תלמידי חכמים גדולים, ויסדו ישיבה על שמו במושב ברכיה וקראו לה: "חכמת רחמים", "חכמת" על שם חכם ששמו רבי כמייסד תלמודו, ו"רחמים" על שם הרב. ויש לנו שלוש ישיבות בעולם על שם רבי רחמים חי חיותה הכהן: ישיבת "חכמת רחמים", ישיבת "תורה ורחמים" בפריז של רבי בוגיד סעזון ע"ה, וישיבת "כסא רחמים", וראשי תבואת של שלוש הישיבות האלה: חכמת רחמים, תורה ורחמים, וכסא רחמים, זה חת"ד (שנה השם של הפרנסה, "פוחת את דך" (תהלים קמ"ט ט"ו) סופי תבואת חת"ד). פעם אחת בא לרב משהו שטיהר עובד בסוכנות (וכנראה הגיע מארץ ישראל לג'רמא), והוא לא היה כל כך שומר תורה ומצוות, אז הוא אמר לרב: "אני רוצה כוס מים", ובאה הבת של הרב והביאה לו כוס מים, אמר לה "תודה רבה" והתחיל לשתות, מיד שאל אותו הרב: "למה אמרת לה תודה רבה?" אמר לו: "היא טרחה והביאה לי מים", אז אמר לו הרב: "אם למי שטרחה והביאה לך את המים אתה אומר לה תודה רבה, למי שגבר לך את המים לא מגיע לו תודה רבה?" אמר לו: "באמת סליחה לא ידעתי", וברך שהכל נהיה בדברו. ככה דבר אתו בנחת ואם היה שואל אותו בתקיפות "למה לא ברכת?" היה אומר לו: "אני לא מברך", לכן אמר לו בעדינות, רבי אתה אומר תודה לילדה שהביאה לך את הפוס, אז למי שהביא לך את המים לתרומת צמאונך אתה לא יודע להודות?!

הוא היה רב מושב ברכיה. ופעם באו לבחון אותו ממשרד הדתות, כי חשבו שאולי הוא לא יודע ללמד ואין ישיבה מושב...? אבל הם שואלים אותו שאלה והוא עונה להם: ומה תגידו בדבר פלוני? הם לא יודעים את התשובה, והוא אומר להם שזה כתוב כאן וקאן. אמרו לו: מחילה, חשבנו לבחון ולא להפחין... החכם הזה היה מיוחד במינו. פעם מרן הרב עובדיה זצ"ל אמר לי: תשמע, כל פעם שרבי חיותה חולק עם בנים אחרים (בארץ ישראל או בכל מקום אחר), הדין עמו! הוא צודק תמיד. וכשראה [הרב עובדיה זצ"ל] את התמונה שלו [של רבי חיותה] במשרד שלי אמר: "תביאו לי תמונה כזו, אני רוצה שיהיה בחדר שלי תמונה של הרב הזה".

כדאי ללכת להשתתף בהלוואה השנתית שם במושב ברכיה [ליל י"ב שבט], ומי שיכול שילך לשם. היום הזה מברך, כי זה יום ההלוואה של הרש"ש רבי שלום שרעבי, וגם של האדמו"ר רבי יוסף יצחק שניאורסון מליובאוויטש. ואלה שילכו לבקר של הרב, הקדוש ברוך הוא יתן להם כל טוב שבעולם. (ספר "השיעור" נמדר רצ"ו - גליון 16 אותיות כ"ט - כ"ג והערך 33, גליון 49 אות א', גליון 145 אותיות א' - ד', גליון 196 אותיות י' ו"א, גליון 246 אותיות י"ז - כ"ד וגליון 292 אות י"א, גליון 292 אות ל"א).

הגאון מוילנא חזר על חצי מסכת חלין -

שבועים דפים - במשך חצי שעה

חכם מדור אחד לפנינו ושמו רבי יצחק אלקייה תלון "סדר תענית דבור". כתב בספרו (ש לו ספר "קנטרס היחיאלי") שמי שעושה תענית דבור כהלכתה מהבקר עד הערב ואינו מדבר שום מלה רק לומד וקורא תהלים וכדומה תחשבת לו תענית דבור הזאת כ-65,000 תעניות! איך הגעית לחשבון הזה? הוא חבר שני דברים, בעל נעם אלימלך אמר (זה חכם גדול - האדמו"ר רבי אלימלך מליזנסק) שמי שעושה תענית דבור יום אחד נחשב לו כאלו התענה משבת לשבת, כאלו התענה ששה ימים. וזכרנו אחר (החמדת גמ"ס) כתב שמי ששם משבת לשבת זה נחשב לו 65,000 תעניות. אז הוא חבר אותם ביחד, מי שעושה תענית דבור ולא מדבר שום דבר רק דברי תורה, ככה זה

שנה. אז מה הוא עשה? קבע יום אחד בשנה בימי השבועיים (הוא קבע ביום שלישי הראשון של חודש שבט) שיש בו את "תענית הדבור העולמית". באים כמה אנשים, בבקר (או יום לפני כן) הולכים למקוה, אחר כך באים לבית הכנסת וקוראים שלש פעמים תהלים. ויש לו חשבונות למה שלש פעמים תהלים ושמונה מוזמורים [שנה 258 מוזמורים], כי זה אותיות חתן, ואותיות נחת, ואותיות חנת - חנית נגד היצר הרע. וכל זה כדי שלא יהיה רגע ביום לבדו, אם נשאר זמן - תלמד, אבל לא לדבר. ולמה תהלים [דוקא, בתענית דבור]? כי בן אדם שלומד ומקרא, הוא אומר באמצע איו מלה, איזה הסבר, איזה ספור, אתה לא יכול לדקדק בזה. בתענית דבור רואים כמה הזמן חשוב. אם אדם לא מדבר, הוא יכול להספיק המון. אדם לא יודע כמה הוא יכול להספיק! פעם אחת נכנס אחד מתלמידיו של הגאון מוילנא [הגר"א] בבקר לפני שהתחיל תפלת שחרית, וראה שיש לגאון מסכת חלין, והוא פתח אותה בדף ע"ה, אחרי חצי רגע דפדף עוד דף, עוד רגע, עוד דף. אמר בלבו: אולי הוא מחפש משהו? אבל מה יש לו לחפש? הרי הגר"א זכר את כל התורה כלה. ודבר שני, אם הוא מחפש איזה נושא, הרי הנושאים בחלין מידע ע"ה עד הסוף נושאים מתחלפים. אם אתה מחפש ענין "אותו ואת בנו" יש לך פרק על זה, אם אתה מחפש שלוח הקן, יש לך פרק על זה, "העור והרטיב" זה עוד פרק. אדם לא יכול לטעות מידע ע"ה עד סוף חלין. והנה הוא רואה שתוף חצי שעה הגר"א גמר את המסכת, מידע ע"ה עד דף קמ"ב. אחר כך חזר כמה דפים אחרון, ועלה בלבו חידוש. אמר לו: בוא אגיד לך חידוש יפה, יש קשיא שהקשו על הר"ף ויש לך תירוץ... ואז הוא הבין שהגאון מוילנא חזר על חצי מסכת חלין - שבועים דפים - במשך חצי שעה! באינו מהירות הוא קרא. והגר"א לא היה מדבר מלה, היה נזהר בזה. אפילו כשהוא לומד ביום הוא סוגר את החלונות, מדליק נרות בבית כדי שלא יפריעו לו לרכוז. הרכוז שלו כל כך היה יקר לו, אף אחד לא יפריע לו. ואמרם שפעם אחת הוא הגיע לאינו עיר, וכלם שמעו שהגיע הגאון, אז באו כלם ועלו על סלם לראות אותו איך הוא ישן, זה עלה וזה עלה וזה עלה, והגר"א ישן חצי שעה בסוף הכל, זה הפריע לו, אז הוא בוזבז עשר דקות. אמר: "אוי, על חטא שחטאתי בבטול תורה". פעם הבאה כשהוא בא לשם, אמר: עכשיו אני צריך לחסר עשר דקות מהשנה! במקום לישון חצי שעה, לישן רק עשרים דקות. (הוא לא היה ישן חצי שעה בלבד, אלא היה ישן שתיים ביום, חצי שעה מפסיק, עוד חצי שעה מפסיק וכו'). ומרן הרב עובדיה זצ"ל בדורנו היה ככה, הולך לישון חצי שעה, אחרי שעה פתאום רואים אותו שהוא כבר קם. מה יש לאבא? למה הוא קם? (הם לא יושבים לידו, הוא אומר להם: תלכו לחדר שלכם. אבל הם רואים כל פעלה שהוא עושה [במצמח]). אמר להם: בא אלי איזה חידוש מה אעשה? אני אחכה עד מחר: יכרח לי החידוש. לא חבל על הזמן? אז הוא קם ופותח ספר. פעם אחת עלה לקחת ספר, והוא נפל ולא יכול לקום. היה מבקר לא יכול לקום. אז הוא ישב על הרצפה, גידו ספר ולומד. קמו בבקר, איפה אבא? הוא לא במטה שלו, מחפשים אותו, איפה הוא? עלה למיטתם?... הלכו לחדר הספרים ראו שהרב יושב ככה על הרצפה וקורא... אמרו לו: אבא, מה קרה לך? אמר להם: רציתי להביא ספר ונפלת, אמרתי אני אשב בטל עד הבקר! לא חבל על הזמן? אז הוא ישב ככה, לקח ספר (גמרא או איזה פוסק), והתחיל ללמוד וללמד, עד שהם באו והקימו אותו. (גליון 444 אותיות ד, ו, ח).

כדין נפש כל השנה כולה!

אתם זוכים לדיון נפש
ע"י רבני המוסדות למשך כל השנה כולה

ברכישת 4 כרטיסי הגרלה
נזקף לסימון לזכרון ולתנן
שאלתם נחמדים על

כל עוד נזקף את ארבעה כרטיסים
הזכרון לזכרון ולתנן
כדין נפש כל השנה כולה
והזכרון כל רעים וקטננים עושה על הדין

לפרטים ולזכרון
החלוצים בחינוך
החלוצים בחינוך
החלוצים בחינוך

9105*

החלוצים בחינוך
החלוצים בחינוך
החלוצים בחינוך

המודעה הזו לא מיועדת לכל אחד

היא מיועדת לאנשים
שיוצאים לנצח לצמחניות

**נגיד... שאתה
לא רוצה להפסיד?**

התקשר כעת לבירור זכאות
והטבות ייחודיות לנגיד
ונדיבי המוסדות

ועידות
רהדליק

בית נאמן

***9105**

לחבילות כרטיסים
משתלמות במיוחד

ומגדל חננאל עד

מתוך שיחותיו ודרשותיו של מורנו ראש המוסדות הגאון הגדול רבי חננאל כהן שליט"א ראש ישיבת "לבנימין אמר" ברכיה

דברי הספד על מרן הגאון רבנו רחמים חי חויתה הכהן צוק"ל ראב"ד ג'רבה (מתוך הספר "שמחת התורה" חומש שמות) מופת הדור

סבא קדישא מרן הגאון רבנו רחמים חי חויתה הכהן צוק"ל היה גאון עולם. מרן רבנו עובדיה יוסף צוק"ל כתב הרבה תארים על חכמים, רק על בודדים כתב את התאר "מופת הדור", ואחד מהם היה סבא ע"ה. מרן היה גם קורא לו "רב אחאי גאון". הייתי כמה פעמים אצל מרן, והוא היה אומר לי: "סבא שלך היה מאד ענותן, עם כל מה שהיה מתוכנן עם אחרים וחלק עליהם, אחרי הכל היה בא לבקש את ההסכמה שלהם. ואני אומר לך, בכל מה שחלק עליהם הצדק עמו".

מרן בקר אותו לפחות שלש פעמים במושב ברכיה. אחי המנוח הגאון רבי חיים כהן זצ"ל ועוד אברך שהיה אתו - שהיום הוא ראש כולל לדינות - ספרו לי, שמרן אמר להם שכל חכמי דורו של רבי חויתה היו קללפת השום לפניו!

פעם ספר לי הגאון רבי גדעון בן משה שליט"א בשם בנו של מרן, הראשון לציון הגאון רבי דוד יוסף שליט"א, שאביו אמר לו שכאשר הוא כותב תשובה יש שני חכמים שהוא כביכול מפחד מהם ומעין הרבה לפני שחולק עליהם, והם רבותינו הגאונים רבי רחמים חי חויתה הכהן, ותלמידו רבי מצליח מאוזו.

באחת הפעמים שמרן הרב עובדיה בקר בישיבת "כפא רחמים", הוא ראה תמונה של רבי חויתה, ובקש שיבואו לו תמונה כזאת לביתו, "חכמת אדם תאיר פניו" (קהלת א', ח'). גם כאשר נסע לצרפת לפני עשרות שנים, התארח בביתו של ידידנו ר' יצחק עמאר הי"ו, והייתה שם תמונה גדולה של הסבא. הרב עמד, התבונן כמה דקות בתמונה ואמר: "הרב הזה היה האיש הענקי שבענקים".

מתנוסס לפתח תקוה

איך מרן הכיר את הגדלות שלו? היה וכוונתו בין בית הדין של פתח תקוה לבית הדין של תונס. אדם אחד היה צריך לגרש את אשתו בתונס, אבל הוא ברח לארץ בלי אשתו והשאיר אותה שם גנונה מחיים. בתונס רצו להוציא את האשה מעגונתה, לכן שלחו לבית הדין בארץ שיוציאו ממנו גט, כך עשו בארץ, כתבו את הגט ושלחו אותו לתונס. כאשר הגיע הגט לתונס, אב בית הדין לענייני גטיו שם - הגאון הקדוש רבי מצליח מאוזו זצ"ל ה"ד תלמיד של סבא, פסק שהגט פסול ואי אפשר לגרש אותם. רבי מצליח שלח להם את ההערות שלו, קראו את ההערות, ענו מה שענו, אבל הוא עמד על דעתו. לבסוף בבית הדין בארץ קבלו את דעתו של רבי מצליח, כתבו עוד גט אחר ושלחו אותו לתונס, אבל גם את הגט הזה פסל רבי מצליח.

מרן הרב עובדיה זצ"ל היה אז דיין צעיר בפתח תקוה, ונסה על כל פנים לאפשר את הגט ולמסר אותו. מרן זע שרבי מצליח מאוזו תקיף וגאון עצום, אבל חפש דרך להכשיר אותו, שמע שרבי רחמים חי חויתה הוא רבו, והוא מתגורר במושב ברכיה. מרן הלך אליו וספר לו את הספור. לאחר שסיים, הוסיף מרן ואמר: "אב בית הדין בפתח תקוה הוא רב גדול מגדולי הדור, הוא גלול להפגע אם עוד פעם נעשה גט חדש". השיב לו סבא: "ואז מה? כמה שהוא גדול, אם יש לו תשובות שיענה! וכי רבי עקיבא לא חלק על רבי אליעזר רבו?" אמר מרן: "אבל זו לא הבנעה היחידה, יש בעיה גם בבעל, הוא קשה מאד, בפעמים הקודמות הביאו אותו בשותף המשטרה, איך נצליח להביא אותו פעם שלישית?" השיב לו סבא: "טוב, אעין בזה".

עשרות מקורות מהזכרון

לאחר מספר ימים הגיע שוב מרן הרב עובדיה לסבא, וסבא מסר לו תשובה ארכה בנושא הזה, שמלכתחלה צריך לפסק לפי הגאון רבי מצליח, אבל בדיעבד אם לא יצליחו לכתב גט חדש, אפשר לסמוך להקל ולמסר את הגט הזה. סבא הביא עשרות מקורות וציטוטים מאבן העזר, ראשונים ואחרונים. בסיום התשובה הוסיף סבא וכתב לרב עובדיה: "אם כבודו יראה שהציטוטים לא מדיקים, לא יתלה בי, כיום אני חולה ולא יכול לראות את כל הספרים, כתבתי אותם מהזכרון".

הרב עובדיה התפעל מאד מהתשובה, נושא חמור בהלכות גטיו מנח ומסדר לו בזכרון! זו הייתה ההכרות הראשונה של מרן עם סבא.

"תשכח שהיית התלמיד שלי!"

סבי למד הוראה אצל מרן הגאון רבנו כלפון משה הכהן צוק"ל, ולאחר כמה שנים רצו שסבי ישב אתו כחבר בבית הדין כשהוא רק בן עשרים ותשע. בתחלה סרב כי רצה להמשיך ללמד, אבל כפו עליו הר כגיגית ולבסוף נכנס לבית הדין.

ביום מן הימים הגיעה שאלה לפניו, התייצבו ביניהם, רבי כלפון שמע וכתב את הפסק כפי מה שגורא לו. לאחר שכתב, פנה לסבי ובקש ממנו שיחתם, אבל סבי שתק, לקח את העט, "וינהגה בכבדות" (שמות י"ד, כ"ה), רבי אותו לאט לאט... רבי כלפון הרגיש בזה ושאול: "אתה לא שלם עם הפסק הזה?". רבי חויתה שתק. אמר לו רבי כלפון: "אני לא צריך שתהיה פה כדי לסמוך על דעתך, אני צריך שתעיר לי, שתקשה עלי, תעמיד אותי על הטעויות שלי, פתח פיך ואירו דבריך". כשסבי רבי חויתה שמע כך, פתח את פיו ואמר מה דעתו. רבי כלפון חשב ואמר לו: "אכן, אתה צודק!". מחק את כל מה שכתב, כתב פסק חדש וחתמו שניהם.

אחרי המקרה הזה, אמר רבי כלפון לרבי חויתה: "רבי חויתה, תשכח שהיית התלמיד שלי, אתה עכשיו אתי באותו מעמד!". את הספור הזה ספר דודי רבי ששון הכהן יהונתן זצ"ל לחתנו של מר סבי, וסיים: מכאן לומדים כמה גדולה מעלת האמת. לא כל אחד יגיד "קבלו דעתי, אני ואפסי עוד". הישר והאמת הם הקוים המנחים של תלמידי חכמים המונעים מהם זה לזה. על זה אמרו (ברכות דף ס"ד ע"א): תלמידי חכמים מרבים שלום בעולם. עוד לומדים מכאן כמה גדול כבוד הרבנים. עד שרבי כלפון לא התיר לרבי חויתה לדבר, הוא פחד להורות מדין המורה הלכה בפני רבו שחיב מיתה (שם דף ל"א ע"ב).

אמן בדבור

סבא ע"ה היה דורש בג'רבה בארבע שבתות המרכזיות, שבת שובה, שבת זכור, שבת הגדול ושבת פלה. בכל 'שבת מברכין' היו הרבנים דורשים בכל בתי הכנסת, אבל בארבע השבתות המרכזיות האלה היה דורש סבא ע"ה - שהיה הרב הראשי - בבית הכנסת המרכזי, והיו באים כלם מכל קצוות העיר.

הרב היה אמן בדבור. פעם כתב כך: חסד ה' עלי, כשאני מדבר כלם מקשיבים, לא יכולים לקום, אבל מעולם לא השתמשתי בפה שלי לדבר נגד מישהו או להקניט מישהו, למרות שזה בכחי. אנחנו משתמשים בדרךשות רק לשם שמים, להאזיב את ה' וללמד תורה את עם ישראל.

ההשקפה בהילולא

הושלמה הסדרה!

"שמחת התורה" על פרשיות השבוע מאוצרו הגדול של הר"י חננאל כהן שליט"א

ראש ישיבת "לבנימין אמר" וראש מוסדות "חכמת רחמים" ברכיה ונז דרשות ופנינים יקרים על סדר הפרשיות מיוסדים על אדני פז. סיפורי מופת שונים לכל ופשו קטנים בגדולים.

משלוח עד הבית

ניתן להשיג את הספר הפצה ראשית מושב ברכיה: 08-6727523 שולוח: 6 אשקלון: חוות מוריה / בני ברק: ישיבת כסא רחמים: רח' עוזיאל 25 / צפה: 050-4112655 רכשית: 054-8484512 / ותיבות: 053-3154605 או 054-0080582 / אופקים: 055-6724648

65 שנים לאחר פטירתו - זה מגיע!

לקראת ההילולא של הסבא קדישא מרן רבנו
רחמים חי חיתה הכהן זצ"ל
הופיע ויצא לאור ספר תולדותיו

אשכול הכופר

יצירת פאר השופכת אור על דמותו הפלאית ורבת הגוונים

נדיר
עתיק
ובלתי ידוע!

מסכת חיי הסיפור
של שני הדורות השונים איש האשכול
הרב רבנו סבא קדישא, דגלן חסידים
מרן רחמים חי חיתה הכהן זצ"ל
האביר ברם ואנשי

בספר רואים אור מאות סיפורים חדשים שלא שמעתם אודן וכן מאות
אגרות קודש ומסמכים של רבנו שטרם נחשפו. שני הכרכים החדשים
בהדפסה צבעונית מרהיבה ובליוי תמונות נדירות לא תשבע עין לראות!
לפרטים והזמנות 086727523 שלווחה 6

בית האמן

ממלכת התורה, תכנת רחמים

ההילולא הגדולה

של מן הסבא קדישא רבי **רחמים ה' מויתנה הכהן** זצוק"ל
בס"ד **ביום ראשון הקדוש**, י"א בשבט התשפ"ה 9/2/25 למנוחם,
בשעה 19:00, סדר קליין ופי הצבי ברכיה

ימים אחרונים
להגדר לוח הענין

NUMBER 1 05832.56.582

טויוטה
2025
מהנעיילונים

תכנת רחמים

ועוד עשרות
המגילות ומתנות
יקרתיות

13,000

המתנות
מתנה יוקרתית ללא הגרלה
על כל כרטיס
והמגילות בונוס מד' יום למסדרים
ובמוצ"ש הקרוב הגרלה על 7,000 במזומן

בהשתתפות גדולי ישראל
שולחנות ערוכים כיד המלך
ענק הזמר אליה וזה
שי לכל משתתף
הכניסה ברכישת כרטיס הגרלה בלבד

הבדרכות
גבאים יקרים, תזכורת: זכנו את הציבור
במכירת 2 ברכות לכבוד בעל ההילולא ואוק"ל,
הזוכה הראשון יבורך בליל ההילולא,
הזוכה השני יבורך בציין הקדוש

נדיר, הבטטה!!!
מרון ראש הישיבה הגאון רבי מאיר מאזוז שליט"א
"מי שיתרום להכמת רחמים
יהיה לו כסף כעפר הארץ"

משעת האהרים ועד השעה 19:00 תמכ"ים במזר הישיבה
הדלקת נרות בשמן זית לכבודו של צדיק ויקונו קופות האדוקה
ולאחר מכן הסעות יצאו לאולם לסעודת ההילולא

להדלקות

***9105**

לחבילות כרטיסים
משתלמות במיוחד

בית נאמן

כן, אתה

שמחזיק כעת את העלון הקדוש
בית נאמן!
אתה. שמקבל אותו כל שבוע.
ואולי שאלת את עצמך לא פעם
איך, מאיפה יש מימון
ל-100,000 (!!!) עותקים
בכל שבוע?
דע לך, בזכותך!

בזכות השותפות

בזכותך, בזכות התרומה,
בזכות כרטיס ההגלה שאתה רוכש
הינך שותף לעלון הקדוש בית נאמן
המודפס כל שבוע ב-100,000 !!! עותקים
בכל רחבי הארץ ובעולם כולו

בית נאמן

9105*

לחבילות כרטיסים
משתלמות במיוחד